

BOBV

**Butlletí Oficial
del Bisbat de Vic**
Gener-febrer

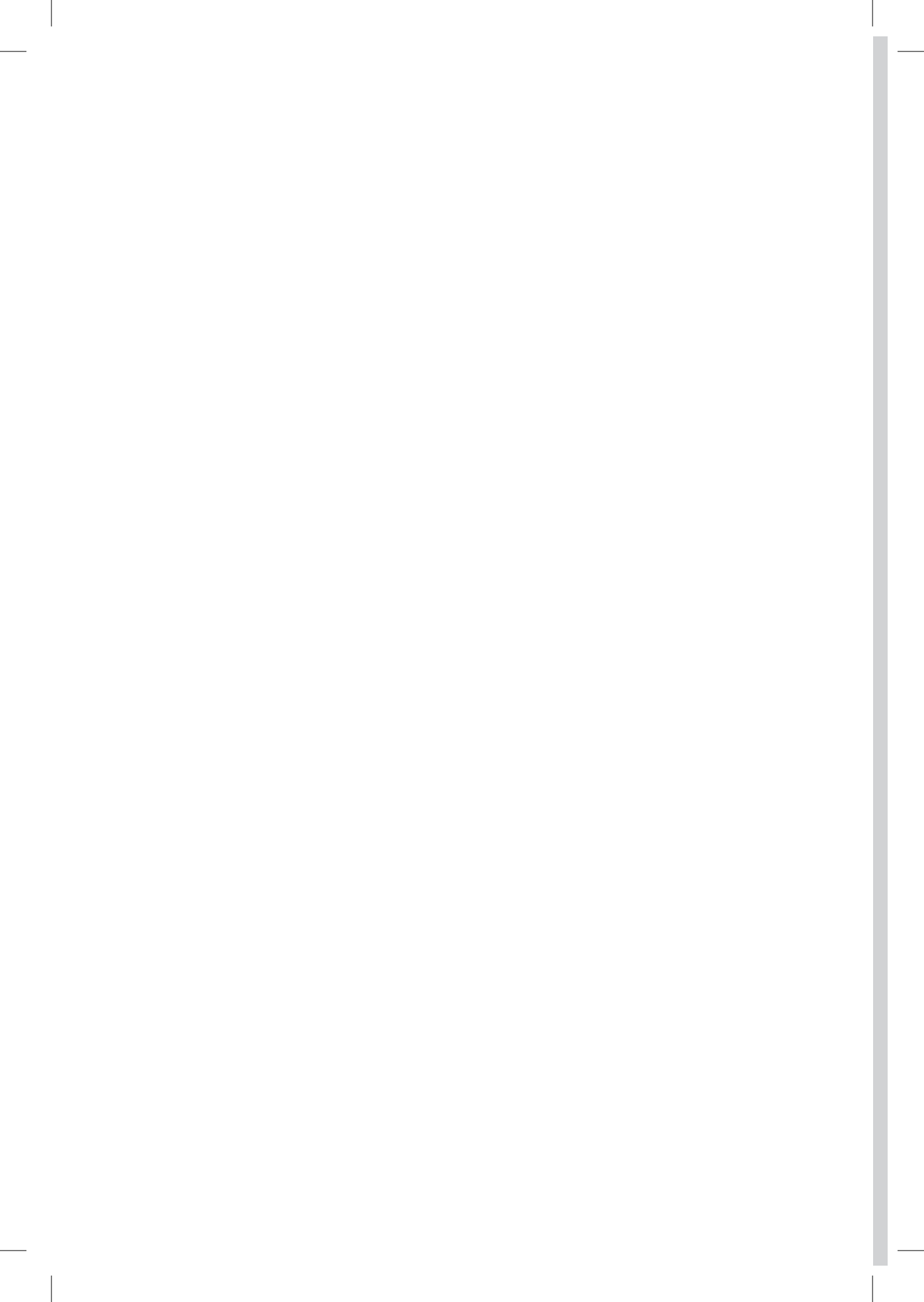
2019

Sumari

3.018

ESGLÉSIA DIOCESANA		020	Enterrament de Mn. Joaquim Ciuró i Ribas
Senyor Bisbe		023	Enterrament de Mn. Joan Ripoll i Rovira
006	Onomàstica		
	Decrets	026	Festa de la Misteriosa Llum de la ciutat de Manresa
007	Decret 1/19 de constitució de la Comissió del Sínode Diocesà		Glossa setmanal
009	Decret 2/19 de nomenament de Canonge Prefecte de Música i de Cerimonier de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa	030	Li oferiren presents: or, encens i mirra (Mt 2,11)
		031	Hi ha futur sense joves?
		032	La unitat desitjada i necessària
		033	Estem realment en la societat del benestar?
011	Decret 3/19 de renovació del nomenament de Canonge Secretari del Capítol de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa	034	La vida consagrada, presència de l'amor de Déu
		035	Un món més fratern és possible
		036	Del Sínode de Bisbes al Sínode Diocesà
013	Decret 4/19 de nomenament de Canonge Administrador de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa	037	Menys quantitat, més qualitat
			Activitats pastorals del senyor Bisbe
015	Decret 5/19 de renovació del nomenament de Canonge Administrador de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa	039	Gener - febrer
		042	Fe d'errates en «Activitats pastorals del senyor Bisbe» novembre-desembre 2018
	Homilies		
017	Missa a TV2		

Vicaria General		cesc per a la 27a Jornada Mundial del Malalt 2019	
Ministres extraordinaris de la sagrada comunió			
043	Ministres extraordinaris de la sagrada comunió	Secretaria d'estat	
		Carta	
		063	Carta agraïment Òbol i cànon 2018
Vicaria Judicial			
Nul·litat			
045	Nul·litat Pérez-Puiggròs	CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE	
Cancelleria - Secretaria General			
		Informacions	
046	Nomenaments	066	Comunicat de la reunió núm. 229
047	Cessaments		
047	Necrologi	069	Presentació de l'Agenda de Catalunya Sacra 2019
049	Tancament de comunitat religiosa		
INFORMACIÓ VÀRIA			
SANTA SEU			
		074	La promotora de justícia de la diòcesi de Vic, nomenada jutgessa del Tribunal Eclesiàstic de Barcelona
Sant Pare			
		Missatges	
052	Missatge del sant pare Francesc per a la Quaresma del 2019		
055	Missatge del sant pare Francesc per a la 53a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials 2019		
058	Missatge del sant pare Fran-		

Església Diocesana

Senyor Bisbe

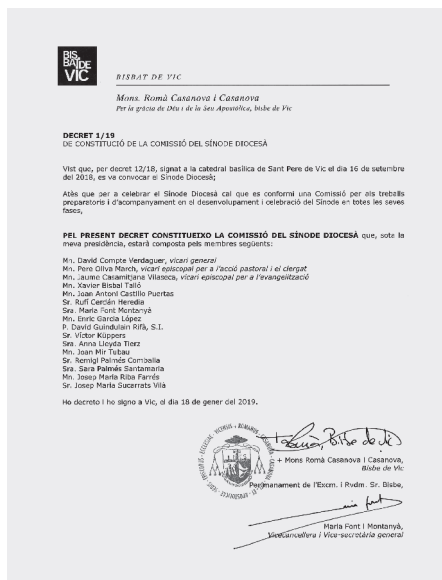
Onomàstica

ONOMÀSTICA DEL SENYOR BISBE

El dia 28 de febrer és la festa onomàstica del nostre bisbe Romà. Des de les pàgines del Butlletí Oficial del Bisbat de Vic i en nom de tots els fidels de la diòcesi felicitem afectuosament el Pastor d'aquesta comunitat diocesana i demanem al Senyor que l'acompanyi especialment aquest any que s'ha iniciat el camí sinodal, i que el seu sant patró continuï intercedint per ell i pel seu ministeri episcopal.

Decrets

DECRET 1/19

DE CONSTITUCIÓ DE LA COMISSIÓ DEL SÍNODE DIOCESÀ

Vist que, per decret 12/18, signat a la catedral basilica de Sant Pere de Vic el dia 16 de setembre del 2018, es va convocar el Sínode Diocesà;

Atès que per a celebrar el Sínode Diocesà cal que es conformi una Comissió per als treballs preparatoris i d'acompanyament en el desenvolupament i celebració del Sínode en totes les seves fases;

PEL PRESENT DECRET CONSTITUEIXO LA COMISSIÓ DEL SÍNODE DIOCESÀ, que, sota la meua presidència, estarà composta pels membres següents:

Mn. David Compte Verdaguier, *vicari general*

Mn. Pere Oliva March, *vicari episcopal per a l'Acció Pastoral i el Clergat*

Mn. Jaume Casamitjana Vilaseca, *vicari episcopal per a l'Evangelització*

Mn. Xavier Bisbal Talló

Mn. Joan Antoni Castillo Puertas

Sr. Rufí Cerdán Heredia

Sra. Maria Font Montanyà
Mn. Enric Garcia López
P. David Guindulain Rifà, S.I.
Sr. Víctor Küppers
Sra. Anna Lleyda Tierz
Mn. Joan Mir Tubau
Sr. Remigi Palmés Combalia
Sra. Sara Palmés Santamaria
Mn. Josep Maria Riba Farrés
Sr. Josep Maria Sucarrats Vilà

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 18 de gener del 2019.

+ Mons Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vice-secretària general

DECRET 2/19**DE NOMENAMENT DE CANONGE PREFECTE DE MÚSICA I DE CERIMONIER DE LA COL·LEGIATA BASÍLICA DE SANTA MARIA DE LA SEU DE MANRESA**

A l'estimat en Crist

MOLT ILLUSTRE MN. JOAN ANTONI CASTILLO PUERTAS,

Canonge de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa

Pau en el Senyor.

Vist que, en la reunió del dia 17 de desembre del 2018 del Capítol de Canonges de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, s'acordà s'elegir-vos per a l'ofici de Prefecte de Música i Cerimonier,

PEL PRESENT DECRET accepto el resultat de la votació i us nomeno per a l'ofici de **Canonge Prefecte de Música i Cerimonier de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa**, per al període d'un any, segons determina l'art. 8è dels Estatuts del susdit Capítol.

Espero que complireu amb diligència i esperit sacerdotal les funcions pròpies del Capítol (article 2n dels Estatuts aprovats el 13 d'octubre de 1995), les obligacions generals dels capitulars (articles 11è, 12è i 13è) i aquelles altres funcions específiques de l'ofici de Prefecte de Música i de Cerimonier (article 16).

Ho decreto i signo a Vic, el dia 22 de gener del 2019.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vice-secretària general

DECRET 3/2019**DE RENOVACIÓ DEL NOMENAMENT DE CANONGE SECRETARI DEL CAPÍTOL DE LA COL·LEGIATA BASÍLICA DE SANTA MARIA DE LA SEU DE MANRESA**

A l'estimat en Crist

MOLT ILLUSTRE MN. JOAN ANTONI CASTILLO PUERTAS,

Canonge de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa

Pau en el Senyor.

Vist que, en la reunió del dia 17 de desembre del 2018 del Capítol de Canonges de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, s'acordà de reelegir-vos per a l'ofici de Secretari,

PEL PRESENT DECRET accepto el resultat de la votació i us renovo el nomenament per a l'ofici de **Canonge Secretari del Capítol de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa**, per al període d'un any, segons determina l'art. 8è dels Estatuts del susdit Capítol.

Espero que complireu amb diligència i esperit sacerdotal les funcions pròpies del Capítol (article 2n dels Estatuts aprovats el 13 d'octubre de 1995), les obligacions generals dels capitulars (articles 11è, 12è i 13è) i aquelles altres funcions específiques de l'ofici de Secretari (article 19).

Ho decreto i signo a Vic, el dia 22 de gener del 2019.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vice-secretària general

DECRET 4/2019**DE NOMENAMENT DE CANONGE ADMINISTRADOR DE LA COL·LEGIATA BASÍLICA DE SANTA MARIA DE LA SEU DE MANRESA**

A l'estimat en Crist

MOLT ILLUSTRE MN. JEAN HAKOLIMANA,

Canonge de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa

Pau en el Senyor.

Vist que, en la reunió del dia 17 de desembre del 2018 del Capítol de Canonges de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, s'acordà d'elegir-vos per a l'ofici d'Administrador,

PEL PRESENT DECRET accepto el resultat de la votació i us nomeno per a l'ofici de **Canonge Administrador de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa**, que haureu d'exercir mancomunadament amb el Molt Il·ltre. Mn. Joan Antoni Castillo i Puertas. El susdit nomenament és per al període d'un any, segons determina l'art. 8è dels Estatuts del susdit Capítol.

Espero que complireu amb diligència i esperit sacerdotal les funcions pròpies del Capítol (article 2n dels Estatuts aprovats el 13 d'octubre de 1995), les obligacions generals dels capitulars (articles 11è, 12è i 13è) i aquelles altres funcions específiques de l'ofici d'Administrador (article 17).

Ho decreto i signo a Vic, el dia 22 de gener del 2019.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vicesecretària general

DECRET 5/19**DE RENOVACIÓ DEL NOMENAMENT DE CANONGE ADMINISTRADOR DE LA COL·LEGIATA BASÍLICA DE SANTA MARIA DE LA SEU DE MANRESA**

A l'estimat en Crist

MOLT ILLUSTRE MN. JOAN ANTONI CASTILLO I PUERTAS,

Canonge de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa

Pau en el Senyor.

Vist que, en la reunió del dia 17 de desembre del 2018 del Capítol de Canonges de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, s'acordà reelegir-vos per a l'ofici d'Administrador,

PEL PRESENT DECRET accepto el resultat de la votació i us renovo el nomenament per a l'ofici de **Canonge Administrador de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa**, que haureu d'exercir mancomunadament amb el Molt Il·ltre. Mn. Jean Hakolimana. El susdit nomenament és per al període d'un any, segons determina l'art. 8è dels Estatuts del susdit Capítol.

Espero que complireu amb diligència i esperit sacerdotal les funcions pròpies del Capítol (article 2n dels Estatuts aprovats el 13 d'octubre de 1995), les obligacions generals dels capitulars (articles 11è, 12è i 13è) i aquelles altres funcions específiques de l'ofici d'Administrador (article 17).

Ho decreto i signo a Vic, el dia 22 de gener del 2019.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vice-secretària general

Homilies

MISSA TVEZ

Sant Cugat del Vallès, 27-1-2019

Acabem d'escoltar la Paraula de Déu. I aquesta realitat, encara que viscuda moltes vegades, no ens pot deixar mai indiferents. La celebració de la missa, com bé sabeu, té dues taules: la taula de la Paraula, en la qual som en aquest moment i que ens ha estat servida esplèndidament, i la taula de l'Eucaristia, en la qual Jesús es farà realment present, oferint-se per nosaltres i per la salvació de la humanitat, en el sagrament de l'Eucaristia, a la qual som convidats a participar, si no podem físicament, sí que sempre podem amb el desig. Assaborim, doncs, ara la taula de la Paraula que ens ha estat oferta.

Som en una cultura, en una societat, en la qual hi ha moltes paraules, moltíssimes! I, per això, que n'és, de difícil, d'escoltar el silenci! Tot i l'abundància de paraules, en molts no hi ha veritable escolta de la Paraula. Aquella paraula que ens arribi al més íntim del cor. Aquella paraula que ens doni una pau profunda. Aquella paraula que sigui ella mateixa gràvida d'un amor que mai no pugui morir. En la societat de la comunicació i de la imatge, no sempre s'escolta la Paraula de Déu, Jesús mateix; no sempre es tenen els ulls del cor oberts a qui és la imatge del Pare, Jesucrist, el Fill etern del Pare.

Els cristians som els oients de la Paraula. Ho fem, de manera principal i fonamental, amb l'escolta de la Paraula de Déu en la celebració de la santa missa. L'hem d'escoltar de veritat. Hem de tenir el cor obert a aquell que ens parla, deixant que doni fruit en nosaltres, com la terra bona que acull el gra del sembrador.

En la primera lectura hem escoltat com el sacerdot Esdres, en tornar de l'exili a Babilònia amb els seus conciutadans, va organitzar una lectura solemne del llibre de la Llei de Moisès. Tots ells van beneir el Senyor i l'adoraren. L'escolta de la Paraula,

feta entenedora pels levites, va omplir el seu cor d'una gran emoció. A la qual cosa el sacerdot els va dir: *La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el vostre Déu, no us entristiu ni ploreu. No us entristiu, que el goig del Senyor és la vostra força.*

És el mateix que el Senyor vol posar ara en tots els nostres cors: el seu goig. Cada un de nosaltres en el nostre cor portem goig i esperança, plor i angoixa. Són situacions diferents, les que vivim i les que hem viscut. El Senyor ens coneix i sap què hi ha en el nostre cor. No tingueu cap por de manifestar-li amb sinceritat el que sentim, el que som. Ell ens estima tal com som i tal com estem. Mes al mateix temps la seva Paraula sempre és paraula d'amor i misericòrdia, que vol amorosir les nostres ferides amb l'oli del consol i el vi de l'esperança, com ho va fer el bon samarità a qui estava ferit en el camí de Jerusalem a Jericó. Escoltar la paraula de Déu és una cosa magnífica. És Déu mateix qui ens hi parla, qui pren la iniciativa de venir i de comunicar-se amb nosaltres. Sempre que llegim o escoltem la Bíblia hem de pensar que aquesta conté la paraula de Déu que estableix un contacte personal, profund i reconfortant entre la persona humana i el seu creador. La Paraula del Senyor és guia en el nostre caminar, és llum en la nit de les nostres proves, és esperança per a descobrir que sempre hi ha un horitzó obert, és amor que omple el cor i, des d'aquest, amb el nostre amor i servei, es vessa als germans que tenim al nostre entorn.

Jesús va anar a la sinagoga del seu poble, Natzaret, per assistir a una lectura ordinària de la Bíblia. Però en aquesta ocasió la lectura va ser extraordinària. Jesús fou convidat a llegir l'Escriptura santa. I ho va fer després de desenrotllar el llibre del profeta Isaïes. Dels llavis sagrats de Jesús brollaven les paraules santes: *L'Esperit del Senyor reposa sobre meu per a portar la Bona Nova. Ell m'ha enviat.* El profeta Isaïes parla d'un personatge misteriós, sobre el qual reposa l'Esperit del Senyor. Un personatge que Déu ha consagrat amb la santa unció i que ha enviat. La missió d'aquest personatge és de joia, d'alliberament. És enviat per a anunciar als pobres un «evangeli», un missatge joiós. Un missatge d'alliberament dels presos, de guariment dels cecs i de llibertat per als oprimits.

El comentari que fa Jesús —ho hem escoltat— és breu i simple: *Això que avui sentiu contar de mi és l'acompliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.* Jesús diu ben clarament que tot allò que el profeta deia d'aquell personatge misteriós s'acompleix en ell, en la seva persona, en les seves paraules, en les seves obres. El que el profeta

anunciava d'alliberament, de guarició, de salvació, en Jesús esdevé realitat. En Jesús, tota l'Esriptura troba el seu acompliment. Tot el que Déu havia dit i havia promès. Tot el que ell havia fet i havia estimat. En l'avui de la salvació, Déu en Jesús ens ho ha dit tot i ens ho ha donat tot. Déu no té cap altra paraula que el seu Fill. Déu, donant-nos el seu Estimat, ens ha mostrat com n'és, d'ample, de llarg, d'alt i profund el seu amor per nosaltres. Com ens diu sant Pau: *Res no serà capaç d'allunyar-nos de Déu, que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima* (Rm 8,39).

Estimats germans, escoltem sempre amb delectació la paraula de Déu, la qual sempre ens parla de Jesús i ens ajuda a conèixer-lo més i més. Siguem lectors quotidians de l'Esriptura santa, sobretot dels evangelis. Meditem i preguem a la llum de la paraula de Déu. I, quan les forces siguin poques, o quan no sapiguem què pensar ni què dir, sempre hi ha una pregària ben senzilla, que té molta força: dir el nom de Jesús. Sí, dir solament el nom de Jesús. Benaurada pregària en tota veritat aquella que no fa res més que repetir el nom de Jesús, com un xiuxiueig, en el fons del cor, com un murmurí en els llavis plens d'amor i confiança. Resar no és dir moltes paraules, sinó estimar molt. Fer present el nom de la persona estimada és un acte d'amor. Dir el nom de Jesús és bàlsam que endolceix i guareix, és pau en la tribulació, és joia en les penes, és fortalesa en la batalla, és misericòrdia en la caiguda.

Hem assaborit la taula de la Paraula i ara ens disposarem a gaudir de la taula de l'Eucaristia. Jesús mateix ens serà el servidor i l'aliment. Jesús és l'Ungit del Pare, l'enviat a portar la Bona Nova de la salvació a tothom. Ell que ens ha donat nova vida, fent-nos participar del misteri pasqual pel nostre baptisme, i ens ha ungit per l'Esperit Sant en la confirmació, ara ens fa comensals del banquet eucarístic, a fi que siguem testimonis seus en l'Església i en el món. Jesús, ple de l'Esperit Sant, pels sagraments ens toca i ens omple del seu oli perfumat, el seu mateix Esperit, i per això podem dir amb l'Apòstol: «Som la bona olor de Crist en tot lloc» (cf. 2Co 2,14-15). Deixem que Jesús, que portem en el nostre cor, brolli dels nostres llavis per a confessar-lo davant els qui viuen amb nosaltres. No tinguem por de manifestar amb la nostra vida que Crist ens ha omplert del seu Esperit i ens ha alliberat del poder del pecat i de la mort. Que es noti que som deixebles seus. Que mai no ens venci l'odi ni la venjança. Siguem enmig del món artesans de pau i de reconciliació, sempre i en tot lloc. Que el nostre cor no tingui cap frontera! Que no descartem ningú del nostre cor i de la nostra estima! Aquesta és la bona olor de Crist que el nostre món i la nostra societat necessiten.

No puc acabar aquestes meves paraules sense fer present la Jornada Mundial de la Joventut a Panamá, on hi ha reunits joves d'arreu del món amb el sant pare Francesc. El lema d'aquesta jornada són les paraules de Maria en resposta a l'àngel en el moment de l'anunciació del Senyor: *Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules* (Lc 1,38). Que Maria, atenta a la Paraula, intercedeixi per tots nosaltres i per tota la joventut del món, perquè com ella, per la fe i l'amor, portem Crist en el nostre cor, en els nostres llavis i en la nostra vida, amb tota fidelitat.

ENTERRAMENT DE MN. JOAQUIM CIURÓ I RIBAS

Santa Magdalena del Pont de Vilomara, 12-2-2019

2Co 5, 14-17// Jn 20, 1-2.11-18

Maria Magdalena, que havia estat al peu de la creu de Jesús el divendres més sant de la història de la humanitat, el primer dia de la setmana se'n va anar al sepulcre on havien enterrat Jesús. Ella mateixa portava en el seu cor el record del dolor intens que significa enterrar una persona estimada. I va anar-hi quan encara era fosc. L'apressava el seu amor envers Jesús. També nosaltres, tots nosaltres, som en aquesta església parroquial de Santa Magdalena del Pont de Vilomara, amb dolor intens en el cor, perquè el nostre germà Mn. Joaquim Ciuró i Ribas ens ha deixat. Ha deixat de caminar amb nosaltres per aquest món, perquè ha estat cridat a la casa del Pare. Ja sabem que ha estat cridat a la casa del Pare —n'estem certs—; però també ens costa que ens hagi deixat, perquè encara podria haver fet un tros més de camí amb nosaltres. Som aquí amb dolor en el cor perquè estimem Mn. Joaquim Ciuró. Ho noto en els vostres rostres i ho sé, perquè ho he vist moltes vegades tot visitant aquesta parròquia i la de Santa Maria de Rocafort, les quals servia amb tant d'interès i amb tant d'amor.

Però Maria Magdalena, com hem escoltat en l'evangeli que ens ha estat proclamat, es troba amb un fet sorprenent: *veié que la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre*. Va restar tan sorpresa i esglaiada que, corrents, va a dir-ho als apòstols. Aquests entren i veuen que quelcom gran ha succeït, encara que no saben ben bé què és. Ella resta a fora plorant. Però mirà a dintre i, a l'instant, l'esperança va començar a néixer: els dos àngels li donen consol: *Dona, per què plores?* I Jesús mateix parla amb ella i pronuncia el seu nom: *Maria!* I el sol de l'esperança va omplir

del tot el seu cor. Jesús és viu. Ha vençut la mort. La mort no ha pogut retenir l'amor. L'Amor ha vençut la mort. La vida s'obre pas davant la mort. Jesús, el qui havia mort per amor al Pare i a tota la humanitat, ha ressuscitat! Ell és viu per sempre! Maria Magdalena va anar a trobar els deixebles per anunciar-los que havia vist el Senyor i que havia parlat amb ell.

Aquella albada de Pasqua, que va il·luminar el cor de Maria Magdalena, travessa els segles i arriba a tots els llocs, trobant cors que es deixen il·luminar per aquella llum que, encara que és la més petita en el sentit de la història, és la més gran en la profunditat del seu significat i dels fruits de vida en el cor de la humanitat. Aquesta mateixa llum, del Senyor ressuscitat, és la que ara omple d'esperança el nostre cor, que amb dolor acomiada Mn. Ciuró. La mort del nostre germà no té pas la darrera paraula. Els nostres ulls i els nostres cors posen la mirada en Jesús, mort i ressuscitat, i el dolor es transforma en esperança, en joia profunda. El nostre germà, Mn. Joaquim Ciuró, no ha mort pas per sempre. Ha estat cridat a la vida eterna! Ell sempre va creure en Jesús i el va estimar, i ara aquesta fe i aquest amor s'han transformat en vida per sempre en la contemplació i en l'amor d'aquell que tothora havia estimat. Aquesta és la gran esperança cristiana: l'Amor, l'amor misericordiós de Déu, no abandona mai la humanitat. Tots i cada un de nosaltres, estimats germans, i tota persona humana, és un estimat de Déu. Ell sempre és amb nosaltres. Mai no ens abandona. I en el moment crucial, el moment de la nostra mort, ell és amb nosaltres. Les seves mans tendres de pare ens acompanyen sempre.

Sant Pau ens ha dit en la lectura que hem escoltat com és el cor d'aquells que creuen en Crist i participen de la seva vida que brolla de la seva mort i resurrecció: no viuen per a ells mateixos. I és això el que ara hem de fer nosaltres pel nostre germà, Mn. Ciuró. Hem de recordar i de presentar al Senyor tots i cada un dels fets, dels gestos, dels detalls de la vida del nostre estimat germà. Tota la seva donació en el lliurament al servei de les persones, de les famílies, de les parròquies, del poble. Una donació, en aquestes parròquies, de quasi quaranta anys. Tota una vida lliurada al servei vostre i de les persones de les altres parròquies i ministeris que va servir per amor. Donació en el dia a dia, en l'atenció a les persones concretes i en la lluita perquè la fe fos ben viva en el cor de tots. El seu zel de pastor treballava perquè la pau i la comunió, el perdó i la reconciliació fossin una realitat entre la gran família del poble. I tot això, en el testimoniatge del qui lluitava perquè en ell

fos realitat el que creia i ensenyava. La seva austeritat cristiana, amarada de paternitat i fraternitat, era signe de la seva autenticitat en el seguiment de Crist i en el seu lliurament sacerdotal.

Els cristians som cridats a ser enmig del món, amb la nostra vida i amb la nostra paraula, testimonis de la vida nova que brolla de Crist, mort i ressuscitat. Sant Pau ens ho ha dit clarament: *Aquells que viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.* Avui nosaltres recollim el testimoni que Mn. Joaquim Ciuró ens deixa, per a continuar, com en una cursa de relleus, portant-lo fins a passar-lo a uns altres. Necessitem que el Senyor ens doni la seva gràcia, el seu Esperit Sant, a fi que la fe cristiana sigui ben viva en el nostre cor. La nostra societat necessita el testimoniatge dels cristians perquè l'esperança no mori en el cor de les persones i en el cor de la mateixa societat. El nostre germà que ens ha deixat ha mort en l'esperança. I nosaltres, la deixarem morir? Això mai! Santa Maria Magdalena, i tantes dones i tants homes al llarg dels segles, no van deixar morir l'esperança que l'Amor és més fort que la mort. Entre ells el nostre germà, Mn. Ciuró. Amb ells ens emmirallem i en ells confiem perquè intercedeixen per nosaltres a fi que siguem enmig del món homes i dones de fe, d'esperança i de caritat.

Mn. Joaquim Ciuró va voler que en el seu recordatori hi hagués aquesta senzilla pregaria: «Senyor, no mireu els nostres pecats, sinó la fe de l'Església. No mereixo res, solament necessito el vostre acolliment.» Això és el que nosaltres ara estem fent, en aquesta pregaria pel seu etern descans: en la fe de l'Església demanem al Senyor que usi de misericòrdia amb el nostre germà. Que tota taca de pecat que pogués restar en el seu cor sigui purificada per la misericòrdia divina. Així ho va expressar ell en els seus darrers dies: «He fet moltes coses malament, però confio més en la misericòrdia de Déu.» Tant de bo que tots nosaltres tinguéssim sempre aquesta confiança en l'amor misericordiós del nostre Déu!

Mn. Ciuró és un dels membres d'aquella generació de joves que, des del testimoniatge de fe de les famílies i parròquies, van escoltar la crida de Déu i es van lliurar per amor al servei dels germans en el ministeri sacerdotal. I ho van fer molts. En l'any que ell fou ordenat ho feren disset joves més de la nostra terra, dels nostres pobles, de les nostres famílies. Hem de donar moltes gràcies a aquests homes que han servit fidelment tota la seva vida, sense mirar enrere, mantenint-se en el solc del treball eclesial. Però també hem de pregar perquè, des d'unes famílies i unes

comunitats vives, sorgeixin joves seguidors de Crist en les petjades dels apòstols de tots els segles. Aquesta gràcia la demanem al Senyor en la vida i en la mort de Mn. Joaquim Ciuró i Ribas.

ENTERRAMENT DE MN. JOAN RIPOLL I ROVIRA

Sant Hilari Sacalm, 16-2-2019

Dn 12, 1-3 // Jn 14, 1-6

El dolor per la mort del nostre estimat germà, Mn. Joan Ripoll i Rovira, va més enllà dels qui som en aquest temple parroquial de Sant Hilari Sacalm: s'estén a les parròquies del nostre bisbat que ell va servir en el ministeri sacerdotal i, trencant distàncies i fronteres, arriba a Ruanda, a les diòcesis de Kigali i Kabgayi. I és que Mn. Joan Ripoll, que rebé les aigües del baptisme en aquesta parròquia, somiava sempre horitzons oberts i, de fet, es va lliurar en el seu servei sacerdotal sabent que la missió de l'Església és universal. De fet, ens ensenya el Concili Vaticà II: «El do espiritual que els preveres han rebut en l'ordenació no els prepara a una missió limitada i estreta, ans a l'amplíssima i universal de salvació "fins a l'extrem de la terra" (Ac 1,8)... Cal, doncs, que els preveres recordin que han de portar en el cor la preocupació per totes les Esglésies. Per això, amb permís o per exhortació de l'Ordinari propi, els preveres de diòcesis més riques de vocacions s'han de manifestar de bona gana disposats a exercir llur ministeri en les zones, en les missions o en les obres que sofreixen escassetat de clerecia» (PO, 10). Aquesta crida la visqueren amb generositat molts sacerdots de la nostra diòcesi en el servei missioner a Ruanda, en països d'Amèrica, principalment Argentina, i a Europa mateix, entre els refugiats. El nostre bisbat se sent orgullós d'aquest servei que feren possible els bisbes Ramon Masnou i Josep Maria Guix, antecessors meus en el servei episcopal en la nostra diòcesi.

Avui nosaltres portem en el nostre cor tota la vida i el sacerdoci de cinquanta-cinc anys del nostre germà que ha estat cridat a la casa del Pare. Tota la seva vida ha estat un lliurament al servei dels germans per a glòria de Déu. Ell, enmig del poble que tenia encomanat, ha estat un pare, atent a les necessitats dels altres. En cada lloc va saber trobar com podia servir millor i fer el bé a tots, sense distincions. També ha estat amic dels amics, trobant temps per a trobar-se en la compartició amical i fraternal. Pertot

arreu ha deixat rastre de bondat i servei, de saviesa i alegria. A ell li escauen perfectament les paraules del Senyor, per boca del profeta Daniel, que hem escoltat: *Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.*

Aquesta és la grandesa, als ulls de Déu, dels sacerdots. No cerquen l'aplaudiment dels homes ni viuen cercant els seus interessos propis. Són aquells homes presents en els pobles, servint a tots, grans o petits, especialment els malalts i ancians, amb un sol desig: que les persones puguin trobar-se amb Crist i cercant, per ell, la unitat i la pau entre tots. Aquests homes tenen un secret: han estat tocats en el seu cor per la mirada de Déu, com aquells pescadors del llac de Galilea que es van trobar amb la mirada de Jesús convidant-los a deixar-ho tot i seguir-lo. I així ho fan els nostres sacerdots: deixen els seus projectes i els seus interessos per lliurar-se del tot al servei dels germans. Més ben dit: fan seu el projecte de Jesús, la missió salvadora de Jesús per a tota la humanitat. Els sacerdots són els qui han estat expropiats d'ells mateixos per a ser del tot de Crist i, així, ser del tot dels altres. Ben mirat, no és aquest el sentit de la vida? Perquè, ¿què en treu, una persona, de tancar-se en ella mateixa sense donar-se als altres? ¿Quin sentit pot tenir una vida que no té l'horitzó de l'amor de Déu, de la certesa de l'amor de Déu? Qui es dona de veritat, sense esperar rescabalar-se, qui té en el seu cor l'amor de Déu, aquest brillarà com els estels per sempre més. Nosaltres tenim la certesa que el nostre germà, després de la lluita de la seva vida, brilla en l'admiració del nostre cor i, per damunt de tot, brilla en el cor de Déu. Els homes tots passem. Déu resta per sempre. Qui viu en ell, en el seu cor, viu per sempre. Aquesta és l'esperança que il·lumina també els nostres cors en aquests moments del traspàs del nostre germà, Mn. Joan Ripoll.

Tornaré i us prendré a casa meva, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic, ha dit Jesús als seus deixebles, en l'hora del comiat, abans de la passió i mort. I aquestes paraules ens il·luminen en el moment de la mort de mossèn Joan. La mort no és el final de la vida per al qui creu en Jesús, en el seu amor i en la seva paraula. La mort és una porta oberta a l'esperança. Jesús, arrabassant el seu poder a la mort, ens pren a casa seva, per a viure allà on ell és. I ja sabem on és Jesús. Ell és sempre amb el Pare. Per això, la mort és la porta de l'esperança que ens obre al trobament amb el Pare; és la porta que ens duu a l'abraçada del Pare, plena d'amor i de tendresa, de misericòrdia i pietat, de vida i de llum. El Pare ens acull amb aquesta abraçada en la seva casa per sempre. Llavors ningú ja no ens podrà prendre el do de la vida eterna i de l'amor que

ens omple de pau i felicitat. Aquesta és la nostra esperança. El nostre germà, Mn. Joan Ripoll, no ha mort per sempre, ha estat cridat a la vida per sempre!

Posem la nostra confiança en Déu que és Amor. El seu amor misericordiós ens acompanya sempre i en tot moment. Nosaltres tenim ben present, en aquests moments, la llarga malaltia, o el llarg temps de malalties, del nostre germà. Ell ho va viure amb paciència i amb confiança. I en el moment decisiu va assumir amb valentia el tram final, ben agraït als qui éreu al seu costat. La pregària del parenostre, avemaria i glòria, que vaig fer amb ell i per ell, per la seva banda fou seguida amb dolcesa i abandonament. Ha mort amb pau i confiança. Ha mort com havia viscut!

L'amor misericordiós de Déu tindrà la seva darrera paraula quan s'acomplirà el que hem llegit en el profeta Daniel: *La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà*. Aquesta és la nostra gran esperança, l'esperança dels cristians. La mort, la nostra enemiga, serà definitivament vençuda. I els nostres pobres cossos, que són enterrats en debilitat, seran desvetllats a la vida, participant de la glòria de Crist, que ha mort per la nostra salvació i ha ressuscitat perquè, en ell, tots tinguem la vida. Amb aquesta esperança acomiadem i enterrem el nostre germà, Mn. Joan Ripoll.

Germans, preguem, preguem per ell. Ell ara solament necessita la nostra pregària, amarada de caritat per ell i d'agraïment per tot el bé que ens ha fet. Preguem perquè el Senyor, pare d'Amor, usi de misericòrdia amb ell i el purifiqui de les taques de pecat que poguessin restar en el seu cor, a fi que ara pugui ja gaudir de la visió de Déu, en qui sempre cregué, a qui sempre estimà i en qui sempre esperà. Però també preguem per nosaltres, perquè continuem caminant en la fe. És la fe en Crist la que ens obre la porta de la victòria sobre el pecat i la mort. Ell avui ens ha tornat a dir: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida*. Ens ho creiem de debò? Deixem que les seves paraules arribin al nostre cor per donar-li la resposta que ell espera. Ell no ens vol prendre res del que hi ha de bo en nosaltres, ell ens ho vol donar tot. Solament si creiem en ell i l'estimem de tot cor podrem fer el camí de la veritat que porta a la vida. Mn. Joan Ripoll va recórrer aquest camí i va lluitar perquè molts poguessin fer el mateix camí. Que ell ens ajudi amb la seva intercessió en la comunió dels sants.

Germans, avivem la nostra esperança en el Déu de la vida i de l'amor, el qui és, el qui era, el qui ha de venir, i viu i regna, pels segles dels segles. Amén.

FESTA DE LA MISTERIOSA LLUM DE LA CIUTAT DE MANRESA

Mare de Déu del Carme de Manresa, 21-2-2019

Dt 4, 32-34. 39-40 // Rm 8, 14-17 // Mt 28,16-20

Sr. Bisbe de la diòcesi de Gikongoro de Ruanda, Mons. Célestín Hakizimana,
Sr. Rector d'aquesta parròquia de la Mare de Déu del Carme,
Sr. Arxiprest,
Germans preveres,
Germans tots, fills estimats de Déu.

La ciutat de Manresa resta un any més il·luminada per les resplendors de la festa de la Llum. La Misteriosa Llum ens hi torna a convocar en aquest dia de festa. L'ofici solemne, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Carme, ens fa reviure el fet d'aquell 21 de febrer de 1345 en què una llum resplendent va il·luminar aquest temple, i tota la ciutat va omplir-se de la joia que ve de la llum que esvaeix la tenebra i fa que la concòrdia arribi als cors. Han passat els anys, sis-cents setanta-quatre, i els manresans, ben fidels, no podíem deixar d'aplegar-nos en aquest dia per donar gràcies a Déu, u i únic, el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, pel do de la llum i de l'aigua, de la pau i de la concòrdia.

Ens agrada, als manresans, reviure el que va succeir en aquell dia de gràcia per a la nostra ciutat. Ho revivim en l'escenificació dels fets ocorreguts i, significativament, amb la portada de la llum des del monestir de Montserrat a la ciutat de Manresa; però, per damunt de tot, ho revivim en aquest ofici al mateix temple on va arribar la llum. Perquè la celebració cristiana porta en ella, en el misteri de la litúrgia, la presència d'aquesta llum que és la fe, en el reconeixement de la Trinitat Santíssima, feta expressió en l'únic raig de llum que baixava de Montserrat, entrant en el temple i sortint en els tres raigs de llum. Però no solament la celebració és llum per la fe, sinó que també és llum per la glorificació de Déu. La font de la vida i de la llibertat és el reconeixement de Déu, glorificant-lo i donant-li gràcies. Aquesta és la llum que es fa radiant en la nostra fe, feta cant i paraula, bellesa i misteri, memorial i missió. Aquesta llum que s'encén en cada un dels nostres cors i es fa harmonia, en la unitat de la mateixa fe i la mateixa acció de gràcies.

Així, doncs, gràcies a la misteriosa llum la concòrdia va ser possible. Tots els cors varen trobar el punt just per a poder fer camí junts, sumant esforços, aportant el millor de cadascú; i, d'aquesta manera, la prosperitat, unida al conreu dels camps, a l'artesanía i més tard a la indústria, es va fer present en aquesta ciutat. Han passat quasi set segles i aquell fet, aquella suma de tots en la concòrdia, continua generant vida i prosperitat. Això ens mostra que, un cop més, la història pot ser mestra per a nosaltres.

A més, avui tampoc no podem deixar de tenir present el neguit que hi ha en el nostre país, i en el cor de tots. I el que celebrem pot il·luminar-nos. En aquest sentit, vull fer ressonar el que vam dir els bisbes en el darrer comunitat de la Conferència Episcopal Tarraconense: «Sempre caldrà diàleg, respecte mutu i magnanimitat en la recerca de gestos concrets per a la reconciliació, ni que sigui amb sacrificis per part de tots, que serà el que ens durà a la concòrdia i a la pau social. Els cristians som un poble cridat a contribuir a la pacificació personal i social, procurant especialment la solidaritat entre tots i l'atenció als més vulnerables.»

Estimats manresans, precisament el que estem celebrant, el prodigi amb el qual es va assolir la concòrdia per al bé de la ciutat de Manresa, ens pot aportar llum en aquests moments; i això que semblava impossible d'arribar-hi. El bisbe de Vic, Galceran Sacosta, defensava els interessos d'aquells que ell tenia l'obligació de protegir. Els qui tenien cura de la ciutat de Manresa i del seu futur també defensaven el que pensaven que era una cosa bona per a la ciutat. El conflicte fou servit. No fou possible l'entesa. I es va patir molt. Però ben segur que molta gent va resar, molts van oferir el seu patiment al Senyor pel do de la pau, i d'altres, uns pocs, probablement, van iniciar un diàleg, des d'ací i des d'allà. Finalment, i de manera providencial, el signe de la misteriosa llum fou el que va culminar tot el que en el cor de les persones, des del bisbe fins als representants municipals, des de la gent senzilla fins a la gent noble, s'anava teixint. I el bisbe de Vic d'aquell moment, 1345, Miquel de Ricomà, acollint el signe misteriós, va fer possible la concòrdia i la pau. El que semblava insoluble es va fer realitat.

Estimats manresans i manresanes, hem de ser sempre persones que serveixen la pau i la justícia. Necessitem, potser ara més que mai, cors magnànims per a fer possible la concòrdia tan necessària. No em pertoca a mi com a bisbe dir quines accions són les més convenients per a assolir la pau i la justícia. Però sí que em correspon encoratjar els cristians i els homes de bé que no cessin de ser artesans de pau i de concòrdia, en el dia

a dia, en tot lloc i en tota situació, en les famílies i en les escoles, en els llocs de treball i en els serveis administratius i polítics. Quan no hi ha concòrdia hi ha molt de sofriment. I quan aquesta s'assoleix, els adversaris es donen la mà, els pobles s'esforcen a fer camí els uns cap als altres, l'odi és vençut per l'amor i la venjança deixa pas al perdó.

La vostra presència avui en aquesta celebració manifesta que vosaltres, manresans i manresanes, sou els zeladors del fet de la Misteriosa Llum. Sou els qui teniu a les mans el testimoni, com en una cursa de relleus, que us han passat les generacions que us han precedit, des d'aquell 21 de febrer de 1345. No oblideu mai que no som sols en aquest món. Hem escoltat el que ens ha dit Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat: Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món. Jesús és enmig nostre, en ell tenim la certesa que Déu no abandona mai la humanitat. La nostra història, en la seva lletra petita, és la d'uns homes i dones que sempre i en tot moment, quan les coses han anat bé però també en les dificultats, han estat capaços de lluitar pel bé de les seves famílies i de la seva ciutat. En el cor de tots ells és present —alguns essent-ne conscients i altres no— Déu mateix: font única de l'amor, fonament de les famílies i de la gran família dels pobles i de les ciutats, de les nacions i del món sencer. Deixeu-me insistir una vegada més en la necessitat de la relació amb Déu. No oblidem mai la pregaria. No oblidem la seva força. Preguar és parar-se, fer silenci i adonar-se del misteri de Déu en el nostre cor. I, si deixem que ens parli el silenci, escoltarem com del nostre cor brollen les paraules dirigides a Déu, amb la força de l'Esperit: Abba, Pare. Qui de cor diu Pare al nostre Déu no podrà negar a tot home el que és: germà meu, germà nostre. Aquesta és la font principal de la pau i la concòrdia entre nosaltres, en el nostre país, en el nostre món: Déu, el nostre Pare, en el qual tots som germans.

Una paraula a les associacions de veïns. Gràcies per cercar el bé de tots i per recordar-nos que cada veí és una persona, amb unes necessitats. Cerqueu més i més la concòrdia. Vetlleu perquè ningú no estigui mai sol, amb aquella soledat del qui no té una mà amiga, una mà de germà que amb tendresa li manifesti que ell és estimat. Déu és en cada llar. I ben a prop de cada barri hi ha una casa de tots, la parròquia, on els cristians ens trobem per compartir la nostra fe, i, principalment, cada diumenge, lloem Déu i li donem gràcies.

I tots nosaltres, acollint en el nostre cor, com ho feren els manresans del gloriós dia 21 de febrer de 1345, «aquella llum resplendent, / tan gentil, tan clara i pura», renovem la

nostra fe en el Déu únic en la Trinitat de persones. Aquesta fe que al llarg dels segles ha estat font de fecunditat i de vida. I encara que els segles hagin passat, aquesta llum continua il·luminant els nostres cors a fi que siguem testimonis que un món millor és possible; un món on regni la veritat i la vida, la santedat i la gràcia, la justícia, l'amor i la pau.

Que la Mare de Déu del Carme, des de la seva mirada d'infinita tendresa, protegeixi aquesta noble ciutat i tots els seus habitants, a fi que la llum de la fe mai no s'apagui, la caritat sempre regni i l'esperança resti sempre viva. Així sigui.

Glossa setmanal

LI OFERIREN PRESENTS: OR, ENCENS I MIRRA (MT 2,11)

[6 de gener del 2019]

Aquells mags que vingueren d'Orient a Betlem, on havia nascut Jesús, tot seguint l'estel, són uns personatges de l'Escriptura que tenen en la nostra cultura gran ressonància. La nostra tradició ens els fa mirar amb il·lusió, ja que, havent portat presents a Jesús, són fautors i font d'inspiració per als regals dels més petits de casa, i dels no tan menuts.

Els mags, que apareixen en l'evangeli de Mateu, són protagonistes d'una història de recerca. Ells, acostumats a escrutar els cels, descobriren un nou estel, signe del naixement d'un nou rei. I es posaren en camí. L'estel els guiava. El camí, ben segur que fou llarg, i, de vegades, el dubte devia aparèixer. Mes ells seguiren avançant somiant la meta. L'estel no sempre era present. Sempre hi ha núvols i algun dubte en el cor. Però podia més en ells el desig de veure el rostre d'aquell nen, tot just nat, que, per la lluïssor de l'estrella, els seus ulls, devien mirar amb una tendresa, com ningú no havia fet mai. En arribar a Jerusalem, lloc del poder —oh cosa estranya!—, l'estel va desaparèixer. Herodes, reietó, encara que amb malícia envejosa en el cor, els indicà la ciutat de David, ja que allí deien les Escriptures que havia de néixer el Messies. I vers allà s'encaminaren, amb un batec més ràpid al cor, ja que eren ben a prop del terme del seu camí.

La seva alegria fou immensa en veure l'infant en braços de Maria, la seva mare. Fou tanta la seva alegria, amarada de fe i de devoció, que no pogueren fer res més que posar-se de genolls, davant de Jesús. Com expressa la tradició pictòrica cristiana, juntament amb aquest gest d'adoració, també posaren les seves corones a terra, ja que eren davant el qui és el Rei i el Senyor del món i de la història. El seu homenatge, a més, fou acompanyat de l'ofertament de tres presents: or, encens i mirra. En reconèixer-lo com a rei, li oferiren l'or que guardaven. Com que entengueren que era de

naturalesa divina i celestial, li regalaren encens perfumat. I en reconeixement i anunci de la seva mort redemptora li presentaren mirra.

I nosaltres, què li oferim? El que a ell li plau és que el cerquem amb tot el cor i que siguem nosaltres «estels» que guiïn els qui encara no el coneixen a trobar-se amb ell. El que més li agrada és que complim la voluntat del Pare i que ens deixem sorprendre per Déu, que ens vol portar per camins d'amor i de llibertat. Que no ens robin mai el veritable Nadal!

HI HA FUTUR SENSE JOVES?

[13 de gener del 2019]

L'hivern demogràfic, tantes vegades anunciat, és una realitat entre nosaltres. La baixa natalitat, amb tendència creixent des de fa massa anys, parla d'un país en envelliment progressiu. La taxa de naixements per dona és a Catalunya de 1,39 fills, cinc centèsimes més que a Espanya. Aquesta dada inclou tots els naixements, també els nascuts d'immigrants entre nosaltres; i és lluny del que és considerat necessari perquè cada generació pugui reemplaçar l'anterior, 2'1 fills per dona.

Avancem vers una societat envellida, amb més avis que no pas nens. I això no parla de futur, més aviat ens porta vers un horitzó tancat, que duu a les dificultats per a reeixir en l'atenció a les persones de més edat i en l'empenta per a afrontar els reptes que sempre comporta l'esdevenidor. No oblidem mai que la més gran riquesa d'un poble són els seus fills. Ens han fet pensar que la població és causa d'empobriment; però veiem que la riquesa sense fills és enganyosa. L'experiència de silenci d'aquells pobles que resten sense nens que van a l'escola i juguen pel carrer no parla solament del present, sinó, encara més, del futur: un país sense fills.

Els condicionaments socials no sempre ajuden les famílies a afrontar el repte de la fecunditat amb generositat. Hi ha una realitat xocant: «No pot ser que es tinguin més avantatges amb el carnet del Club Súper 3 que no pas amb el carnet de família nombrosa» (Carles Mundó, La Vanguardia, opinió, 20-12-18). El món polític, tan posat en el futur, moltes vegades oblida el present. El suport a la natalitat i, en concret, a les famílies nombroses és una de les mesures necessàries; evidentment, entre

altres que portin a posar les persones i les famílies en el centre de l'atenció dels servidors públics.

Com a bisbe, que estima aquesta terra i la seva gent i que sap de la importància de les famílies i la seva generositat, com a comunitat de vida i d'amor, faig una crida a la fecunditat en l'amor matrimonial. No tingueu por a la vida nova dels vostres fills! Ells sempre són el do més gran del vostre matrimoni. La nostra Església i la nostra terra, sense els vostres fills, serà mancada d'esperança. No tingueu por del futur. Tingueu una mirada encoratjadora. El Senyor acompanya sempre el món i la història. Mai no ens abandona! El «sí» a la fe cristiana és un «sí» a la vida. I el «sí» a la vida és un «sí» al futur, a l'esperança, a la nostra terra i a la nostra cultura.

LA UNITAT DESITJADA I NECESSÀRIA

[20 de gener del 2019]

La unitat com a desig la portem tots en el nostre cor. Tenim, ben endinsat, com un instint que ens duu a la unitat. Tot i això, hem de reconèixer que la divisió també és present en el nostre interior, en els nostres ambients, en el nostre món. Per això, la unitat com a desig, ens demana també la consciència de la lluita per aconseguir-la. Perquè la unitat és necessària, molt necessària, per a una vida digna, justa i pacífica.

Els interessos egoistes, les ànsies de plaer, l'afany de domini, els orgulls excloents, les intransigències mantingudes, les mitges veritats, l'amor al diner, entre altres realitats, fan que la mirada envers l'altre no sigui la d'un germà, amb el qual comparteixo el camí de la vida, sinó la d'un rival, la d'un enemic que es posa entremig. Llavors no miro tant el que m'uneix a ell com el que me'n separa. A més, aquesta diversitat, que el fa diferent, en el fons mou en mi una autoafirmació més contundent, que m'allunya més i més del germà. La divisió té la seva font en el nostre cor, malaltís i ofuscat per unes raons que, ben mirades, són no-res, comparat amb el do del germà.

Les Esglésies i confessions cristianes, que hem rebut el do de la unitat, la qual té la seva font en Crist, vivim, però, en la divisió, que ens impedeix de celebrar tots junts l'Eucaristia. Aquesta manca d'unitat visible és viscuda amb dolor, perquè hi ha en nosaltres un desig d'unitat, volguda i demanada pel mateix Crist al Pare: Que tots siguin

u, com vós, Pare, sou en mi i jo en vós (Jn 17, 21). A més, aquest desig el sentim com una necessitat per al testimoniatge creïble de Crist en el nostre món: Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que vós m'heu enviat (ibídem).

L'octavari per la unitat dels cristians és una bona ocasió per a recordar-nos la necessitat de la pregària. Perquè som ben conscients que solament l'Esperit Sant és l'autor de la unitat. La pregària humil i confiada té molta força. Però també és evident que els lligams entre els germans cristians de diferents confessions –cada vegada més presents entre nosaltres– és una necessitat, no pas exempta de dificultats i d'oportunitats. Davant el repte de la nova evangelització la unitat dels cristians no és pas un tema menor. El desig d'unitat s'ha d'anar fent realitat amb accions, que, si bé humils, han d'anar guarint la divisió, cosint el que s'ha trencat.

ESTEM REALMENT EN LA SOCIETAT DEL BENESTAR?

[27 de gener del 2019]

La societat en la qual som immersos és qualificada moltes vegades com a societat del benestar. El que hi ha de cert és que, ara com mai en la història, les persones tenim una qualitat de vida molt bona. Però val la pena que ens preguntem amb seriositat si realment estem en la societat del benestar, o solament això és un nom que no reflecteix del tot la realitat.

Els béns materials hi són més ben repartits ara que en altres temps, però no podem oblidar que en el món encara hi ha molta població que no té les condicions mínimes per a una vida amb dignitat. I, entre nosaltres, es constaten moltes bosses de pobresa que afecten famílies senceres i que, en el cas dels infants, ens ha de colpir fortament.

Però, tot i una més gran abundància de béns materials, ens hem de qüestionar si aquesta abundància es correspon amb una més gran felicitat en les persones. Si donem una mirada neta al nostre entorn, trobarem moltes persones que, tot i els seus béns materials, no tenen pau i joia, felicitat i harmonia en el seu cor. Són molts els trencaments, matrimonials i familiars; és molta la insatisfacció i la buidor en el cor de les persones. El desig de felicitat i la recerca de sentit porten moltes persones a cercar el que manca en el seu cor en experiències diverses,

algunes bones, altres no tan bones i altres directament contràries a la dignitat i a la llibertat de la persona humana.

L'anomenada societat del benestar té una mancança que manifesta la seva poca consistència en allò de què ella mateixa es vanta. La manca d'esperança, manifestada en la por a compromisos de futur i la baixa natalitat, és un exponent clar de les seves mancances. Perquè, ¿un benestar que ens tanca en nosaltres mateixos, pot ser anomenat com a tal? Pot dir-se que una persona viu en el benestar si té por a comprometre's amb una altra per compartir el futur? I, quina mena de benestar és aquest que es tanca a la vida humana, a la realitat dels fills, expressió d'amor?

Si el benestar que posem com a paradigma de la nostra societat no és capaç de crear trobament amb els altres i vida renovada, no deixa de ser un fals benestar que porta a l'egoisme; i aquest no condueix mai a un futur esperançat. L'egoisme duu a la tristesa de l'aïllament i a la buidor en el cor. Sense l'amor que comparteix i es fa vida, la persona humana no troba el veritable sentit de l'existència. Treballem, doncs, per un món en què hi hagi l'autèntic benestar.

LA VIDA CONSAGRADA, PRESENCIA DE L'AMOR DE DÉU

[03 de febrer del 2019]

La vida consagrada és presència de l'amor de Déu enmig del món. Cada consagrat, tant en la vida religiosa com en altres maneres de vida consagrada, amb la seva vida i testimoniatge, ens anuncia que Déu és present en el món i que és el nostre Pare, que ens estima amb entranyes de misericòrdia. La vida de la persona consagrada manifesta la presència de Déu en el més íntim del seu cor i en les seves obres. El que un religiós fa i el que deixa de fer, en contrast amb la manera de fer del món, mostra el Déu invisible. La sola presència d'un consagrat és un senyal clar que hi ha quelcom més que el sol afany de progressar per aquest món, hi ha un Déu que ens estima i ens acompanya, hi ha vida eterna. Els consagrats són cridats a viure, de manera profunda, la fraternitat. La seva relació de germans i germanes, capaços de compartir projectes i vida comunitària, és un signe clar de la paternitat de Déu, que és font de la fraternitat entre nosaltres. Enmig del silenci de Déu en la nostra cultura, les persones consagrades són una crida a preguntar-se sobre la qüestió de Déu i la seva relació amb nosaltres.

Per això és bo que, entorn de la festa de la Presentació del Senyor, en la qual fem memòria de la consagració de Jesús, quan és presentat al Temple de Jerusalem, agraim al Senyor el do de la vida religiosa que hi ha present arreu de la nostra diòcesi. El nostre bisbat ha estat en la seva història bressol de vida religiosa consagrada, essent la terra de la qual han brotat noves famílies religioses; i també ho és amb abundantíssimes vocacions religioses, en el diferents camps de l'apostolat de l'Església: les missions, els monestirs, l'educació, la sanitat, la missió pastoral. Una vegada més hem de ser ben agraïts a tots els homes i dones que es lliuren fidelment, amb senzillesa i alegria, al Senyor, per a glòria de Déu i bé dels germans.

Però també som conscients del davallament de la vida religiosa. Massa sovint es produeix el tancament d'una presència religiosa en parròquies de la nostra diòcesi. És dolorós per als qui ho han de fer, però també per a la mateixa Església nostra. La presència religiosa és, com he dit a bastament, presència de Déu i de la seva paternitat. La vida religiosa és un do per a l'Església, per a la seva vida i la seva santedat. Hem de pregar amb confiança perquè no s'estronqui la font de la vida religiosa entre nosaltres. Els necessitem!

UN MÓN MÉS FRATERN ÉS POSSIBLE

[10 de febrer del 2019]

Obrir els portals de notícies d'arreu del món significa abocar-se a una sèrie d'esdeveniments que no es refereixen sempre a realitats positives, sinó que, massa sovint, ens porten a veure la cara més amarga de la realitat: les injustícies, els conflictes, la violència, la desunió... I sempre veiem que són els més febles els qui més sofreixen els efectes i les conseqüències d'aquests esdeveniments. Els qui mirem la realitat des de la fe cristiana no podem mai deixar-nos aclaparar pel mal que ens envolta. La nostra mirada ha de ser sempre esperançada; és a dir, activa davant el mal i la injustícia, amb la denúncia i, sobretot, amb les accions que ajuden a fer que el món sigui més fratern.

És això el que van fer, fa seixanta anys, aquelles dones que, provinents de l'Acció Catòlica i des de la seva fe cristiana, iniciaren Mans Unides, una organització de l'Església Catòlica per a la promoció i el desenvolupament en països empobrits. Aquest fet manifesta el que fa la fe cristiana en el cor de les persones. La fe en Crist actua

per la caritat. La cultura cristiana brolla de la fe que germina en obres de caritat i de veritat. Ens alegrem pel seixantè aniversari de Mans Unides. Agraïm tot el bé que ha fet i ens alegrem pel que continuarà fent, amb la nostra col·laboració, per tal de fer un món més fratern.

La realitat continua essent ben punyent. La dada de vuit-cents vint-i-un milions de persones que passen fam, és a dir, que no poden viure amb dignitat ni poden desenvolupar-se de manera integral; aquesta dada ens demana de continuar lluitant perquè el nostre món sigui un lloc en què tothom tingui el dret a la vida i a viure amb dignitat, amb l'aliment, el treball, l'educació, la llibertat religiosa. La mirada al món, per a un cristià, ha de ser feta des de la fraternitat, sense fronteres. Com ens diu la Campanya de Mans Unides d'aquest any: «Creiem en la igualtat i en la dignitat de les persones.»

En aquesta campanya hi ha un subratllat especial: potenciar la igualtat per a les dones. Quan parlem dels més pobres, hem de tenir en compte que les nenes i les dones són, en moltes situacions, les més pobres d'entre els pobres. I això va contra la igualtat i la dignitat de les persones humanes. Mans Unides treballarà aquest aspecte tan cristià. Recordo que sant Enric d'Ossó deia: «Educar un nen és educar un home, però educar una nena és educar una família.» Per al futur de les famílies i els pobles la dona té un paper fonamental.

DEL SÍNODE DE BISBES AL SÍNODE DIOCESÀ

[17 de febrer del 2019]

El propassat octubre va tenir lloc a Roma la vintena assemblea general ordinària del Sínode de Bisbes, sota la presidència del papa Francesc. El tema que es va tractar fou «Els joves, la fe i el discerniment vocacional». Ja ha estat publicat, també en català, el document final, on es fan presents les reflexions en els temes clau i les propostes indicatives per a tota l'Església per a l'acolliment i acompanyament dels joves, i com ajudar-los en el discerniment de la voluntat de Déu per a cada un d'ells. Tot això en una Església sempre jove, que camina amb la sinodalitat que li és pròpia, llançant-se a la missió eclesial, per al bé de la humanitat. Els joves tenen un paper clau en l'Església jove. Com diu el document final: «Els joves catòlics no són merament destinataris de

l'acció pastoral, sinó membres vius de l'únic cos eclesial; són batejats, en els quals viu i actua l'Esperit del Senyor. Ells contribueixen a enriquir el que l'Església és, i no solament el que fa. Ells són el seu present i no solament el seu futur» (54). Com a Església diocesana hem d'acollir aquest document i treballar perquè més i més joves trobin en ella la casa de la comunió, la llibertat i l'amor. Els joves són la nostra assignatura pendent. Hem de cercar camins de trobament, com ho va fer Jesús amb els deixebles d'Emaús, en aquell vespre de Pasqua.

I del Sínode de Bisbes al Sínode Diocesà. Fa uns quinze dies vaig nomenar els membres de la Comissió del Sínode. Formada per preveres, religiosos i laics, té la missió d'acompanyar el Sínode de l'Església de Vic, tant en la fase preparatòria com en totes les fases del seu desenvolupament. No cal dir que el mateix Esperit que porta l'Església és el qui ha acompanyat l'esdeveniment eclesial del Sínode de Bisbes. I és també el mateix Esperit Sant el que acompanya els primers passos del nostre Sínode. Tots hem de pregar insistentment el Senyor perquè el Sínode Diocesà convocat sigui capaç de fer-nos créixer en la fraternitat entre nosaltres, a fi que la nostra Església sigui, com diu el document final del Sínode de Bisbes, «un espai de diàleg i de testimoniatge que fascina. La força d'aquesta experiència supera qualsevol fatiga i feblesa. El Senyor continua repetint-nos: No tingueu por, jo sóc amb vosaltres». Hem d'estar, doncs, tots ben atents al que l'Esperit Sant suscita en el nostre cor, en la comunió de l'Església, per a caminar més junts, més sinodalment.

MENYS QUANTITAT, MÉS QUALITAT

[24 de febrer del 2019]

El nombre, en les nostres comunitats i parròquies, dels qui participen en les celebracions i en les activitats pastorals és menor –en alguns casos, molt menor– que en un temps passat, no pas gaire llunyà. Les causes són moltes. La més important és perquè molts han estat cridats a la casa del Pare. I, a més, hem d'afegir-hi el nombre dels qui han abandonat la celebració i la pràctica cristiana per moltes raons: personals, relacionals, deixadesa. Però el factor més important de la disminució del nombre és que no s'incorporen noves persones a la comunitat. Molts infants ja no són batejats, i encara que ho siguin no segueixen la iniciació cristiana ni acullen el primer anunci evangelitzador.

Una de les conseqüències d'aquesta disminució és la feblesa de les assemblees dominicals, i altres realitats pastorals, no solament en quantitat dels qui hi participen, sinó també en la qualitat de la celebració i activitats cristianes. Així mateix, a aquesta realitat hem d'afegir-hi el nombre de preveres, que també ha disminuït significativament en els darrers anys. I el mateix hem de dir d'altres agents pastorals: religiosos, catequistes, col·laboradors. Davant aquestes dues realitats (disminució de participants i de preveres i d'agents pastorals), el que sí que és clar és que no podem mantenir la mateixa estructura de celebracions i activitats en tot el teixit de la nostra realitat diocesana. I per això és bo que avancem a cercar què és el millor o, almenys, què és el més bo per a tots i, sobretot, per a acomplir la missió de l'Església: Aneu i feu deixebles meus, que hem rebut del Senyor.

En una visita pastoral, reunit amb un consell parroquial, un laic va fer aquesta afirmació: «Menys quantitat, més qualitat.» I ho vaig acollir amb joia i com un repte. Aquest repte també el faig a tots, preveres, laics i religiosos, d'aquest nostre bisbat. No podem multiplicar les celebracions i les activitats, en perjudici que els pastors i els agents pastorals hagin d'anar d'un lloc a un altre corrent i fatigats. No fa bé a les persones la pobresa en la celebració i les activitats. Hem de ser capaços de simplificar, amb menys quantitat, per a oferir més qualitat. I quan dic qualitat em refereixo que siguin activitats i celebracions amb fort contingut evangelitzador, amb caliu humà i cristià, amb la joia i la pau que manifesten el desig d'adorar Déu i estimar els germans.

Activitats pastorals del senyor bisbe

GENER 2019

01. Missa de Santa Maria Mare de Déu a la catedral de Vic.
03. Visita pastoral a la comunitat de germanes Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament de Vic: missa i conversa amb la comunitat.
Missa de Nadal al Palau Episcopal i dinar amb el rector i el seminarista al Seminari de Vic.
Consell de govern.
Pregària per les vocacions a la catedral.
04. Audiència.
Visita la comunitat de germanes Josefines de la Caritat de Vic: celebració de l'eucaristia, dinar i conversa amb les germanes; visita a les germanes malaltes.
05. Missa a la capella natalícia de Sant Miquel del Sants i esmorzar amb les germanes Serventes del Sagrat Cor de Jesús.
Visita pastoral a la comunitat de germanes Dominiques de l'Anunciata del Pare Coll de Vic: celebració de l'eucaristia; trobada i dinar amb les germanes.
06. Missa de l'Epifania del Senyor a la catedral de Vic.
- 07-11. Exercicis espirituals.
12. Visita pastoral a la comunitat de germanes Carmelites Descalces de Vic: celebració de l'eucaristia i trobada personal amb cada una de les germanes.
Trobada amb el consiliari del Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica (MIJAC).
Visita pastoral a la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada: celebració del 50è aniversari de la construcció del temple parroquial; trobada amb el consell pastoral parroquial i celebració de l'eucaristia.
13. Visita pastoral a la parròquia de Sant Maure de Montbui: celebració del 50è aniversari de la fundació de la parròquia; celebració de l'eucaristia.
- 13-16. Participa en unes jornades de formació pastoral.
17. Presideix el recés mensual de preveres i diaques a Manresa.
Consell de govern.
Pregària per les vocacions a la catedral.
18. Consell de l'Hospitalitat de Lurdes a Manresa.
19. Visita pastoral a la comunitat de germanes Carmelites Descalces de Vic: trobada personal amb les religioses i trobada comunitària; visita a les dependències del monestir.

- Confirmacions a la parròquia de Sant Miquel de Castellsalí.
20. Visita pastoral a la quasi-parròquia de Nostra Senyora de Fàtima d'Igualada: missa estacional. Visita a la comunitat de germanes Carmelites Descalces de Jorba.
 21. Audiència. Visita pastoral a la comunitat de germanes Carmelites de la Caritat Vedruna del Mas Escorial de Vic: presideix l'eucaristia i comparteix el sopar amb les germanes.
 23. Audiències. Reunió amb les germanes Dominiques de l'Anunciata del Pare Coll de Manresa.
 24. Reunió amb el president de la Diputació de Barcelona. Consell de govern. Pregària per les vocacions a la catedral.
 25. Audiències.
 26. Presideix l'Assemblea Diocesana de Càritas. Participa en la missa exequial del bisbe Jaume Traserria i Cunillera, emèrit de Solsona, a l'església de Sant Esteve de Granollers.
 27. Missa televisada de TV2 a Sant Cugat del Vallès.
 30. Audiència.
 31. Rep el Molt Honorable President de la Generalitat en la seva visita al Museu Episcopal de Vic.
- Consell de govern.
Reunió amb el Tribunal Eclesiàstic.
Pregària per les vocacions a la catedral.
-
- FEBRER 2019**
01. Audiències. Visita pastoral a la parròquia de la Mare de Déu de Lurdes de Vic.
 02. Visita la Residència Nostra Senyora de Lurdes de Prats de Lluçanès. Presideix l'eucaristia en la festa de la Presentació del Senyor i en la Jornada per a la Vida Consagrada, a la catedral de Vic.
 03. Visita pastoral a la quasi-parròquia de Nostra Senyora de Montserrat d'Igualada: missa estacional. Visita pastoral a la parròquia de Santa Maria de Clariana: missa estacional i dinar amb el rector.
 05. Celebra la commemoració mensual de Sant Miquel dels Sants, a la seva casa natal, amb la comunitat de germanes Serventes del Sagrat Cor de Jesús. Audiències. Entrevista a Ràdio Vic. Audiència.
 06. Audiències.
 07. Presideix el recés mensual de preveres i diaques a Vic. Pregària per les vocacions a la catedral.
 08. Consell de govern.

09. Participa en la jornada de formació Alpha al Seminari de Vic.
10. Visita pastoral a la parròquia de Sant Salvador de Bellprat: missa estacional.
Visita pastoral a la parròquia de Sant Cristòfol de Fillol: missa estacional i dinar amb el rector i feligresos.
- 11-12. Participa en la reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense a Tiana.
12. Presideix l'enterrament de Mn. Joaquim Ciuró i Ribas a la parròquia de Santa Magdalena del Pont de Vilomara.
13. Audiència.
Visita la comunitat de germanes Carmelites de la Caritat Vedruna a Manresa.
14. Presideix el recés mensual de preveres i diaques a Manresa.
Rep la visita de Mons. Vincent Harolimana, bisbe de Ruhengeri (Ruanda), al Palau Episcopal.
Pregària per les vocacions a la catedral.
15. Audiències.
Presideix l'enterrament de la germana Sor Maria dels Àngels, de la comunitat de germanes Adoratrius Perpètues de Vic.
Participa en la trobada i sopar de la comunitat de Comunió i Alliberament al col·legi Mare de Déu de la Gleva.
16. Presideix l'enterrament de Mn. Joan Ripoll Rovira a la parròquia de Sant Hilari Sacalm.
Visita pastoral a la parròquia de la Soledat d'Igualada: missa estacional.
17. Visita pastoral a la comunitat de Caputxins d'Igualada: missa estacional.
Presideix la missa amb motiu de la trobada de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes de la Comarca de l'Anoia, a l'església del Roser d'Igualada; i àpat fraternal.
19. Participa en la jornada de formació permanent organitzada per la Unió de Religiosos de Catalunya.
20. Presideix la reunió d'arxiprestos al Seminari de Vic.
Presideix la reunió del Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics.
21. Presideix l'eucaristia de la festa de la Misteriosa Llum a Manresa.
Consell de govern.
Pregària per les vocacions a la catedral.
Rep la visita de Mons. Célestin Hakizimana, bisbe de Gikongoro (Ruanda), al Palau Episcopal.
22. Reunió de la Junta del Museu Episcopal de Vic.
23. Visita pastoral a la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada: celebració de l'eucaristia a la residèn-

cia d'ancians Pare Vilaseca.

24. Visita pastoral a la parròquia de Sant Martí de Tous: missa estacional i confirmacions.

Visita pastoral a la parròquia de Santa Maria de Copons: missa estacional i dinar amb el rector.

- 25-27. Participa en el Curs de Lideratge Sacerdotal.

Fe d'errates en les activitats pastorals del senyor bisbe publicades en el Butlletí Oficial del Bisbat de novembre-desembre.

En el Butlletí Oficial del Bisbat dels mesos de novembre-desembre del 2018, en les activitats pastorals del senyor Bisbe de la pàgina 425, columna dreta, línia 25, ha de dir: «confirmacions a la parròquia de Santa Coloma de Centelles» (i no pas Sant Martí).

Vicaria general

Ministres extraordinaris de la sagrada comunió

MINISTRES EXTRAORDINARIS DE LA SAGRADA COMUNIÓ

Mn. David Compte i Verdaguer, vicari general, ha concedit la facultat de ser ministre extraordinari per a **distribuir la sagrada comunió**, durant un trienni, a:

- Sr. Xavier Lluch Solà**, de la parròquia de Santa Maria d'Igualada, 25-1-2019.
- Sra. Maria Martí Vidal**, de la parròquia de Santa Maria d'Igualada, 25-1-2019.
- Sr. Jordi Requesens Piqué**, de la parròquia de Santa Maria d'Igualada, 25-1-2019.
- Sr. Josep Maria Roca Herrera**, de la parròquia de Santa Maria d'Igualada, 25-1-2019.
- Sra. Conxita Alsina Vilafranca**, de la parròquia de Sant Fruitós de Bages, 31-1-2019.
- Sr. Josep Maria Creus Badal**, de la parròquia de Sant Fruitós de Bages, 31-1-2019.
- Sr. Isidre Malagarriga Sala**, de la parròquia de Sant Fruitós de Bages, 31-1-2019.
- Sr. Joan Pallach Yeste**, de la parròquia de Santa Maria de Borredà, 31-1-2019.
- Sra. Maria Carmen Povedano Rodríguez**, de la parròquia de Sant Cristòfol de Campdevàrol, 31-1-2019.
- Gna. Beneta Amor Suñer**, de les parròquies de Sant Cristòfol de Campdevàrol i de Sant Pere de Gombrèn, 31-1-2019.
- Gna. Trinidad Alberich Esteve**, de la parròquia de Sant Pere de Gombrèn, 31-1-2019.
- Sr. Antoni Blanch Colomer**, de la parròquia de Santa Maria de Ripoll, 31-1-2019.
- Sra. Maria Isabel Moreno Folcrà**, de la parròquia de Santa Maria de Ripoll, 31-1-2019.
- Sr. Joan Maria Roig Altés**, de la parròquia de Santa Maria de Ripoll, 31-1-2019.
- Sr. Xavier Rudé Payró**, de la parròquia de Santa Maria de Ripoll, 31-1-2019.
- Sr. Joan Moret Basagaña**, de la parròquia de Sant Josep Obrer de Ripoll, 31-1-2019.
- Sra. Núria Orriols Armengol**, de la parròquia de Sant Josep Obrer de Ripoll, 31-1-2019.
- Sra. Glòria Serra Payet**, de la parròquia de Sant Josep Obrer de Ripoll, 31-1-2019.

Mn. David Compte i Verdaguer, vicari general, ha concedit la facultat de ser ministre extraordinari per a **distribuir la sagrada comunió als malalts**, durant un trienni, a:

Sra. Rosa Maria González Carrillo, de la parròquia de Santa Maria del Montserrat de Manresa, 4-1-2019.

Sr. Francesc Castro Gausachs, de la parròquia de Santa Maria d'Igualada, 25-1-2019.

Sra. Dolors Mateu Vives, de la parròquia de Santa Maria d'Igualada, 25-1-2019.

Sra. Maria Lluïsa Bonilla Cruz, de la parròquia de Sant Fruitós de Bages, 31-1-2019.

Sra. Maria Àngels Gall Pladellorens, de la parròquia de Sant Fruitós de Bages, 31-1-2019.

Sra. Josefina Subirana Masfret, de la parròquia de Sant Fruitós de Bages, 31-1-2019.

Sr. Joan Verdú Ros, de la parròquia de Santa Maria de Ripoll, 31-1-2019.

Sra. Teresina Mallerach Sala, de la parròquia de Sant Josep Obrer de Ripoll, 31-1-2019.

Vicaria Judicial

Nul·litat

NUL·LITAT DE MATRIMONI 1/2017

PÉREZ-PUIGGRÓS

ARACELI MARTÍNEZ GONZÁLEZ, NOTÀRIA-ACTUÀRIA DE LA VICARIA JUDICIAL DE LA DIÒCESI DE VIC

Dono fe i testimoni que, per Sentència de vuit de gener del 2019, aquest Tribunal de Primera Instància va declarar nul el matrimoni contret per PÉREZ i PUIGGRÓS el dinou de juny de 1983 a l'església parroquial de Santa Maria de Viladordis (Manresa). No havent estat apel·lada la Sentència en el termini de quinze dies, aquesta ha guanyat fermesa i s'ha fet executiva.

Segons consta en les actuacions de referència, a les quals em remeto.

Vic, a vint de febrer del 2019

EL VICARI JUDICIAL
Francesc Chía Segura

LA NOTÀRIA
Araceli Martínez González

Cancelleria i Secretaria General

Nomenaments

Mn. David Compte Verdaguer, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Mn. Pere Oliva March, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Mn. Jaume Casamitjana Vilaseca, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Mn. Xavier Bisbal Talló, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Mn. Joan Antoni Castillo Puertas, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Sr. Rufí Cerdán Heredia, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Sra. Maria Font Montanyà, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Mn. Enric Garcia López, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

P. David Guindulain Rifà, S.I., membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Sr. Víctor Küppers, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Sra. Anna Lleyda Tierz, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Mn. Joan Mir Tubau, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Sr. Remigi Palmés Combalia, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Sra. Sala Palmés Santamaria, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Mn. Josep Maria Riba Farrés, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Sr. Josep Maria Sucarrats Vilà, membre de la Comissió del Sínode Diocesà, 18-1-2019.

Mn. Joan Antoni Castillo Puertas, canonge Prefecte de Música i Cerimonier de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, 22-1-2019.

Mn. Joan Antoni Castillo Puertas, renovat en l'ofici de Secretari del Capítol de Canonges de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, 22-1-2019.

Mn. Joan Antoni Castillo Puertas, renovat en l'ofici d'Administrador, juntament amb Mn. Jean Hakolimana, de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, 22-1-2019.

Mn. Jean Hakolimana, administrador, juntament amb Mn. Joan Antoni Castillo Puertas, de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, 22-1-2019.

P. Volodymyr Kalabishka, capellà de la Comunitat de fidels greco-catòlics ucraïnesos present a la diòcesi de Vic, 1-2-2019.

Mn. Octave Lutumba Mukeb Akalonji, vicari de les parròquies de Nostra Senyora de Gràcia, Sant Pau i Santa Maria de Manlleu, 1-2-2019.

Fra Jesús Romero Lagatto, OFM Cap, vicari de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada, 1-2-2019.

Cessament

Mn. Jacint Capdevila Rosich cessa de canonge Prefecte de Música, Cerimonier i Administrador, del Capítol de Canonges de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa.

Necrologi

PREVERES

Mn. Joaquim Ciuró i Ribas. Havia nascut a Castellterçol el dia 19 de setembre de 1932 i va ser ordenat prevere el dia 22 de desembre de 1956. Havia exercit el seu ministeri de prevere com a vicari de Sant Pere de Roda de Ter (1957), de la catedral de Sant Pere de Vic (1961), de Crist Rei de Manresa (1962) i de Santa Maria de la Seu de Manresa (1964). En aquests anys, fou consiliari de la JOC de Vic (1961) i consiliari comarcal de la JOC de Manresa (1963). Continuà el seu ministeri com a capellà de la Colònia La Farga de Bebiè i ecònom encarregat de Sant Bartomeu de Llaers (1966); també exercí d'ecònom de Santa Magdalena del Pont de Vilomara i Santa Maria de Rocafort (1971). Va ser consiliari de la «Llar» parroquial del Bages (1974). En jubilar-se, l'any 2010, es traslladà a viure al Casal de l'Església de Manresa. Va morir a Manresa el dia 10 de febrer, a vuitanta-sis anys d'edat i seixanta-tres de ministeri de prevere.

La missa exequial, presidida pel senyor bisbe i concelebrada per més d'una vintena de preveres, se celebrà el dia 12 de febrer a l'església parroquial de Santa Magdalena del Pont de Vilomara, parròquia d'on fou rector durant quasi quaranta anys. L'església quedà petita per a acollir familiars, amics i feligresos de mossèn Joaquim, que li digueren l'últim adéu.

Mn. Joan Ripoll i Rovira. Havia nascut a Sant Hilari Sacalm el dia 5 de març de 1941 i va rebre l'orde del presbiterat el 19 de desembre de 1964. Va exercir el seu ministeri de prevere com a vicari de Santa Maria de Navarcles (1965), des d'on va marxar com a missioner a l'arquebisbat de Kigali, Ruanda (1967), on, l'any 1970, va fundar la parròquia de Sant Domènec de Ruli. Després d'un parèntesi com a vicari de la parròquia de Santa Maria d'Artés (1973), va continuar a l'arquebisbat de Kigali, Ruanda (1974), fins que va ser nomenat vicari de la parròquia de l'Esperança de Manresa (1990). D'allí tornà de missioner, aquesta vegada al bisbat de Kabgayi, Ruanda (1991), on va fundar la parròquia de Nyarusange. Es reincorporà al bisbat com a rector de Santa Maria i Sant Joan d'Oló i Sant Vicenç de Vilarassau (1998). Continuà el seu ministeri com a rector de Sant Hilari de Vilanova del Camí (1999) i de Sant Vicenç de Castellolí (2001); encarregat de l'atenció pastoral de la quasi-parròquia de la Verge de la Pau d'Igualada (2006) i rector de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Calldetenes (2007). Des de la seva jubilació (2016), i després de residir un temps a Vilafranca del Penedès, vivia a la Casa Sacerdotal de Vic. Va morir a Vic el dia 14 de febrer, a setanta-set anys d'edat i cinquanta-cinc de ministeri de prevere. El bisbe de Vic va presidir la missa exequial, celebrada el dia 16 de febrer a l'església parroquial de Sant Hilari Sacalm. Concelebrada per una quarantena de preveres, la missa fou molt participada per familiars, amics i feligresos; i també pels preveres ruandesos que actualment exerceixen el seu ministeri en aquesta diòcesi de Vic que, després de llegir missatges de condol que havien arribat de la parròquia de Ruli i del bisbat de Kabgayi, li varen retre un sentit homenatge cantant el «Dawe uri mu ijuru» (Parenostre) i el cant «Niba Uhoraho ari amahoro yanjye» (Si Déu és la teva pau), de Mn. Jean Hakolimana, en kinyarwanda.

RELIGIOSES

Gna. Julita Villalobos Ruiz, religiosa Serventa del Sagrat Cor de Jesús. Va néixer a Burgos el dia 14 de juny de 1930 i va morir a Vic, a la residència Mare Pia, el dia 2 de gener del 2019; a vuitanta-vuit anys d'edat i setanta-dos de vida religiosa.

Gna. Antonia Luna López, religiosa Dominica de l'Anunciata del Pare Coll. Va néixer a Montoro (Còrdova) el dia 14 de gener de 1924 i va morir a Vic, a la infermeria del Pare Coll, el dia 18 de gener del 2019, a noranta-cinc anys d'edat i cinquanta-vuit de vida religiosa.

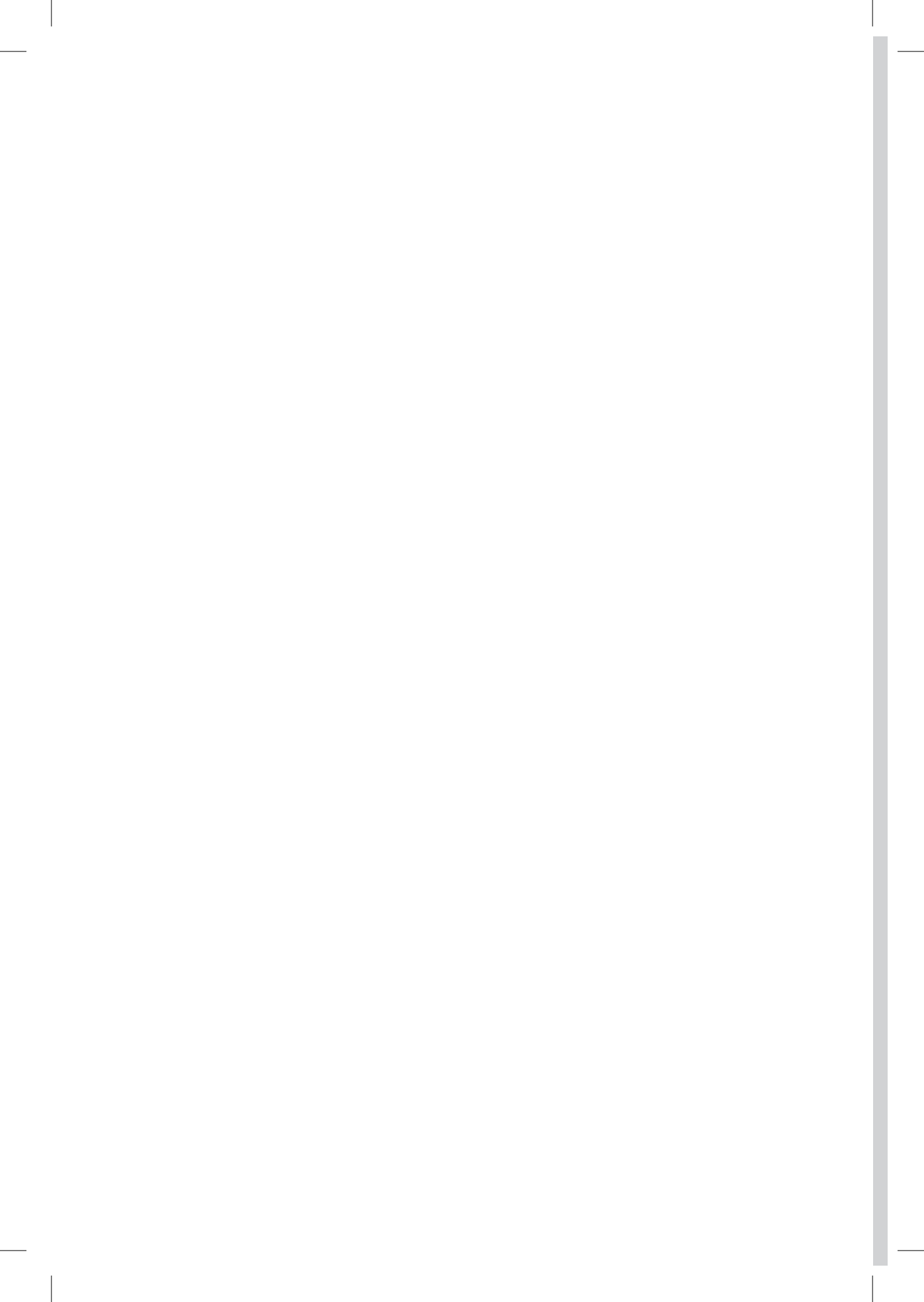
Gna. Lourdes Casals Mas, en religió Sor Maria dels Àngels de la Santíssima Trinitat, Adoratriu Perpètua del Santíssim Sagrament de Vic. Va néixer a Seva el dia 2 de gener de 1931 i va morir a Vic, al convent de les Adoratrius Perpètues, el dia 14 de febrer del 2019, a vuitanta-vuit anys d'edat i seixanta-sis de vida religiosa.

Tancament de comunitat religiosa

Carmelites de la Caritat Vedruna - Comunitat de la residència de «Cals Avis» de Torelló

El 10 de gener del 2019 les Germanes Carmelites de la Caritat Vedruna (Província Vedruna d'Europa) van comunicar al senyor bisbe el tancament de la comunitat que aquestes germanes tenien a Torelló, a la residència de «Cals Avis», de la Pujada de Rocaprevera, s/n.

En data 23 de gener, el senyor bisbe de Vic va donar el seu consentiment a la supressió d'aquesta comunitat. Al mateix temps va deixar constància del seu agraïment a les Carmelites de la Caritat Vedruna, en la persona de cadascuna de les germanes que durant tots aquests anys han estat presents a Torelló donant testimoni del carisma propi i servint les persones, sobretot grans i malalts, en bé de la població i de tota la diòcesi.

Santa Seu

Sant pare

Missatges

MISSATGE DEL SANT PARE PER A LA QUARESMA DEL 2019

«Tot l'univers creat està atent esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu» (Rm 8,19)

Estimats germans i germanes:

A través de la Mare Església, Déu «ens concedeix d'esperar cada any amb alegria i conversió de cor la celebració de la Pasqua. Així, donats més intensament a l'amor i al servei dels germans, arribarem a ser plenament fills de Déu per una participació més assídua dels sagraments que ens han donat la vida» (Prefaci I de Quaresma). D'aquesta manera podem caminar, de Pasqua en Pasqua, cap a l'acompliment d'aquella salvació que ja hem rebut gràcies al misteri pasqual de Crist: «Hem estat salvats, però només en esperança» (Rm 8,24). Aquest misteri de salvació, que ja obra en nosaltres durant la vida terrenal, és un procés dinàmic que inclou també la història i tota la creació. Sant Pau arriba a dir: «Tot l'univers creat està atent esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu» (Rm 8,19). Des d'aquesta perspectiva voldria suggerir alguns punts de reflexió que acompanyin el nostre camí de conversió la pròxima Quaresma.

1. La redempció de la creació

La celebració del Tridu Pasqual de la passió, mort i resurrecció de Crist, cimal de l'any litúrgic, ens crida una vegada i una altra a viure un itinerari de preparació, conscients que ser imatge de Crist (cf. Rm 8,29) és un do inestimable de la misericòrdia de Déu.

Si l'home viu com a fill de Déu, si viu com a persona redimida, que es deixa guiar per l'Esperit Sant (cf. Rm 8,14), i sap reconèixer i posar en pràctica la llei de Déu, començant per la que està inscrita en el seu cor i en la natura, *beneficia també la creació*, cooperant a la seva redempció. Per això, la creació –diu sant Pau– desitja ardentment

que es manifestin els fills de Déu, és a dir, que aquells que gaudeixen de la gràcia del misteri pasqual de Jesús gaudeixin plenament dels seus fruits, destinats a assolir la seva maduresa completa en la redempció del mateix cos humà. Quan la caritat de Crist transfigura la vida dels sants —esperit, ànima i cos—, aquests lloen Déu i, amb la pregària, la contemplació i l'art fan partícips d'això també les criatures, com ho demostra de forma admirable el «Càntic del germà sol» de sant Francesc d'Assís (cf. enc. *Laudato si'*, 87). No obstant això, en aquest món l'harmonia generada per la redempció està amenaçada, avui i sempre, per la força negativa del pecat i de la mort.

2. La força destructiva del pecat

Efectivament, quan no vivim com a fills de Déu, sovint tenim comportaments destructius envers el proïsme i les altres criatures —i també envers nosaltres mateixos—, en considerar, més o menys conscientment, que podem usar-los com ens plagui. Aleshores, domina la intemperància, i això porta a un estil de vida que viola els límits que la nostra condició humana i la natura ens demanen de respectar, i se segueixen els desigs incontrolats que en el llibre de la Saviesa s'atribueixen als impius, o sigui als qui no tenen Déu com a punt de referència de les seves accions, ni una esperança per al futur (cf. 2,1-11). Si no anhelem contínuament la Pasqua, si no vivim en l'horitzó de la Resurrecció, és clar que la lògica del *tot i ara mateix*, del *tenir cada vegada més* acaba per imposar-se.

Com ja sabem, la causa de tot mal és el pecat, que des de la seva aparició entre els homes va interrompre la comunió amb Déu, amb els altres i amb la creació, a la qual estem vinculats primer de tot mitjançant el nostre cos. El fet que s'hagi trencat la comunió amb Déu també ha danyat la relació harmoniosa dels éssers humans amb l'ambient en què són cridats a viure, de manera que el jardí s'ha transformat en un desert (cf. Gn 3,17-18). Es tracta del pecat que duu l'home a considerar-se el déu de la creació, a sentir-se'n l'amo absolut i a no usar-la per a la finalitat desitjada pel Creador, sinó per al seu propi interès, en detriment de les criatures i dels altres.

Quan s'abandona la llei de Déu, la llei de l'amor, acaba triomfant la llei del més fort sobre el més dèbil. El pecat que es troba dintre el cor de l'home (cf. Mc 7,20-23) —i es manifesta com a avidesa, afany per un benestar desmesurat, desinterès pel bé dels altres i sovint també pel propi— duu a l'explotació de la creació, de les persones i del

medi ambient, segons la cobdícia insaciable que considera tot desig com un dret i que abans o després acabarà per destruir fins i tot a qui viu sota el seu domini.

3. La força regeneradora del penediment i del perdó

Per això, la creació té la irrefrenable necessitat que es manifestin els fills de Déu, aquells que s'han convertit en una «nova creació»: «Els qui estan en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat; ha començat un món nou» (2Co 5,17). En efecte, manifestant-se, també *la creació pot «celebrar la Pasqua»*: obrir-se al cel nou i a la terra nova (cf. Ap 21,1). I el camí vers la Pasqua ens crida precisament a restaurar el nostre rostre i el nostre cor de cristians, mitjançant el penediment, la conversió i el perdó, per a poder viure tota la riquesa de la gràcia del misteri pasqual.

Aquesta «impaciència», aquesta expectació de la creació trobarà acompliment quan es manifestin els fills de Déu, és a dir, quan els cristians i tots els homes emprenguin amb decisió el «treball» que suposa la conversió. Tota la creació és cridada a sortir, juntament amb nosaltres, «de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada per a obtenir la llibertat que és la glorificació dels fills de Déu» (Rm 8,21). La Quaresma és signe sacramental d'aquesta conversió, és una crida als cristians a encarnar més intensament i concretament el misteri pasqual en la seva vida personal, familiar i social, en particular, mitjançant el dejuni, la pregària i l'almoïna.

Dejunar, o sigui aprendre a canviar la nostra actitud amb els altres i amb les criatures: de la temptació de «devorar-ho» tot, per saciar la nostra avidesa, a la capacitat de sofrir per amor, que pot omplir el buit del nostre cor. *Pregar* per saber renunciar a la idolatria i a l'autosuficiència del nostre jo, i declarar-nos necessitats del Senyor i de la seva misericòrdia. *Donar almoïna* per sortir de la niciesa de viure i acumular-ho tot per a nosaltres mateixos, creient que així ens assegurem un futur que no ens pertany. I tornar a trobar així l'alegria del projecte que Déu ha posat en la creació i en el nostre cor, és a dir, estimar-lo, estimar els nostres germans i el món sencer, i trobar en aquest amor la veritable felicitat.

Estimats germans i germanes, la «Quaresma» del Fill de Déu va ser un entrar en el *desert* de la creació per fer que tornés a ser aquell *jardí* de la comunió amb Déu que era abans del pecat original (cf. Mc 1,12-13; Is 51,3). Que la nostra Quaresma suposi recórrer aquest mateix camí, per a dur també l'esperança de Crist a la creació, que ens

allibera «de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada per a obtenir la llibertat que és la glorificació dels fills de Déu» (Rm 8,21). No deixem transcórrer en va aquest temps favorable. Demanem a Déu que ens ajudi a emprendre un camí de conversió veritable. Abandonem l'egoisme, la mirada fixa en nosaltres mateixos, i dirigim-nos a la Pasqua de Jesús; fem-nos proïme dels nostres germans i germanes que passen dificultats, compartint amb ells els nostres béns espirituals i materials. Així, aollint en allò concret de la nostra vida la victòria de Crist sobre el pecat i la mort, atraurem la seva força transformadora també sobre la creació.

Vaticà, 4 d'octubre del 2018

Festa de Sant Francesc d'Assís

MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC PER A LA 27a JORNADA MUNDIAL DEL MALALT 2019

«De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc» (Mt 10,8)

11 de febrer del 2019 (Memòria de la Mare de Déu de Lurdes)

Benvolguts germans i germanes:

«De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc» (Mt 10,8). Aquestes són les paraules pronunciades per Jesús quan va enviar els Apòstols a difondre l'Evangelí, perquè el seu Regne es propagués a través de gestos d'amor gratuït.

En ocasió de la XXVII Jornada Mundial del Malalt, que se celebrarà solemnement a Calcuta (Índia) l'11 de febrer del 2019, l'Església, com a Mare de tots els seus fills, sobretot els malalts, recorda que els gestos gratuïts de donació, com els del bon Samarità, són la via més creïble per a l'evangelització. La cura dels malalts requereix professionalitat i tendresa, expressions de gratuïtat, immediates i senzilles com la carícia, a través de les quals s'aconsegueix que l'altra persona se senti «estimada».

La vida és un do de Déu i, com adverteix sant Pau: «Què teniu que no hàgiu rebut?» (1Co 4,7). Precisament perquè és un do, l'existència no es pot considerar una mera possessió o una propietat privada, sobretot davant les conquestes de la medicina i de

la biotecnologia, que podrien portar l'home a cedir a la temptació de la manipulació de l'«arbre de la vida» (cf. Gn 3,24).

Davant la cultura del rebuig i de la indiferència, vull afirmar que el do se situa com el paradigma capaç de desafiar l'individualisme i la fragmentació social contemporània, per a impulsar nous vincles i diverses formes de cooperació humana entre pobles i cultures. El diàleg, que és una premissa per al do, obre espais de relació per al creixement i el desenvolupament humà, capaços de trencar els esquemes rígids de l'exercici del poder en la societat. L'acció de donar no s'identifica amb la de regalar, perquè es defineix només com un donar-se a un mateix, no es pot reduir a una simple transferència d'una propietat o d'un objecte. Es diferencia de l'acció de regalar precisament perquè conté el do d'un mateix i suposa el desig d'establir un vincle. El do és sobretot reconeixement recíproc, que és el caràcter indispensable del vincle social. En el do es reflecteix l'amor de Déu, que culmina en l'encarnació del Fill, Jesús, i en l'efusió de l'Esperit Sant.

Cada home és pobre, necessitat i indigent. Quan naixem, per a viure necessitem la cura dels nostres pares, i així, en cada fase i etapa de la vida, mai no podrem alliberar-nos completament de la necessitat i de l'ajut dels altres, mai no podrem arrencar-nos del límit de la impotència davant algú o alguna cosa. També aquesta és una condició que caracteritza el nostre ser «criatures». El reconeixement just d'aquesta veritat ens convida a romandre humils i a practicar amb decisió la solidaritat, com a virtut indispensable de l'existència.

Aquesta consciència ens impulsa a actuar amb responsabilitat, i a responsabilitzar d'altres, amb vista d'un bé que és indissolublement personal i comú. Només quan l'home es concep a si mateix, no com un món a part, sinó com algú que, per naturalesa, està lligat a tots els altres, als quals originàriament sent com a «germans», és possible una praxi social solidària orientada al bé comú. No hem de témer reconèixer-nos com a necessitats i incapaços de procurar-nos tot allò que ens cal, perquè sols i amb les nostres forces no podem superar tots els límits. No temem reconèixer això, perquè Déu mateix, en Jesús, s'ha inclinat (cf. Fl 2,8) i s'inclina sobre nosaltres i sobre la nostra pobresa per ajudar-nos i regalar-nos aquells béns que per nosaltres mateixos mai no podríem tenir. En aquesta circumstància de la solemne celebració a l'Índia, vull recordar amb alegria i admiració la figura de la santa mare Teresa de Calcuta, un model de caritat que va fer visible l'amor de Déu pels pobres i els malalts. Com vaig dir amb motiu de la seva cano-

nització, «la mare Teresa, al llarg de tota la seva existència, ha estat una dispensadora generosa de la misericòrdia divina, posant-se a disposició de tots per mitjà de l'acollença i la defensa de la vida humana, tant la no nascuda com l'abandonada i rebutjada. [...] S'ha inclinat damunt les persones desvalgudes, que moren abandonades a les vores dels carrers, reconeixent la dignitat que Déu els havia donat; ha fet sentir la seva veu als poderosos de la terra, perquè reconeguessin les seves culpes davant els crims [...] de la pobresa creada per ells mateixos. La misericòrdia ha estat per a ella la "sal" que donava gust a cada obra seva, i la "llum" que il·luminava les tenebres dels qui no tenien ni llàgrimes per a plorar la seva pobresa i sofriment. La seva missió a les perifèries de les ciutats i a les perifèries existencials roman en els nostres dies com un testimoniatge eloqüent de la proximitat de Déu envers els més pobres entre els pobres» (Homilia, 4 de setembre del 2016).

La santa mare Teresa ens ajuda a comprendre que l'únic criteri d'acció ha de ser l'amor gratuït a tothom, sense distinció de llengua, cultura, ètnia o religió. El seu exemple continua guiant-nos perquè obrim horitzons d'alegria i d'esperança a la humanitat necessitada de comprensió i de tendresa, sobretot als qui pateixen.

La gratuïtat humana és llevat de l'acció dels voluntaris, que són molt importants en el sector sociosanitari i que viuen de manera eloqüent l'espiritualitat del bon Samarità. Regraccio i encoratjo totes les associacions de voluntariat que s'ocupen del transport i de l'assistència de pacients, aquelles que proveeixen les donacions de sang, de teixits i d'òrgans. Un àmbit especial on la vostra presència manifesta l'atenció de l'Església és el de la tutela dels drets dels malalts, sobretot dels que pateixen malalties que requereixen cures especials, sense oblidar el camp de la sensibilització social i la prevenció. Els vostres serveis de voluntariat en les estructures sanitàries i a domicili, que van des de l'assistència sanitària fins al suport espiritual, són molt importants. D'ells es beneficien moltes persones malaltes, soles, ancianes, amb fragilitats psíquiques i de mobilitat. Us exhorto a continuar essent un signe de la presència de l'Església en el món secularitzat. El voluntari és un amic desinteressat amb qui es poden compartir pensaments i emocions; a través de l'escolta, és capaç de crear les condicions perquè el malalt, objecte passiu de cures, es converteixi en un subjecte actiu i protagonista d'una relació de reciprocitat que recuperi l'esperança, i més ben disposat per a acceptar les teràpies. El voluntariat comunica valors, comportaments i estils de vida que tenen en el centre el ferment de la donació. Així és com es realitza també la humanització de les cures. La dimensió de la gratuïtat hauria d'animar, sobretot, les estructures sanitàries catòli-

ques, perquè és la lògica de l'Evangeli la que qualifica la seva tasca, tant en les zones més avançades com en les més desfavorides del món. Les estructures catòliques són cridades a expressar el sentit del do, de la gratuïtat i de la solidaritat, en resposta a la lògica del benefici costi el que costi, del donar per a rebre, de l'explotació que no mira les persones.

Us exhorto a tots, en els diferents àmbits, a promoure la cultura de la gratuïtat i del do, indispensable per a superar la cultura del benefici i del rebuig. Les institucions de salut catòliques no haurien de caure en la trampa d'anteposar els interessos d'empresa, sinó més aviat protegir la cura de la persona en comptes del benefici. Sabem que la salut és relacional, depèn de la interacció amb els altres i necessita confiança, amistat i solidaritat; és un bé que es pot gaudir «plenament» només si es comparteix. L'alegria del do gratuït és l'indicador de la salut del cristià.

Us encomano a tots a Maria, *Salus infirmorum*. Que ella ens ajudi a compartir els dons rebuts amb esperit de diàleg i d'acolliment recíproc, a viure com a germans i germanes atents a les necessitats dels altres, a saber donar amb un cor generós, a aprendre l'alegria del servei desinteressat. Amb afecte asseguro a tots la meva proximitat en la pregària i us envio de cor la meva benedicció apostòlica.

Francesc

Vaticà, 25 de novembre del 2018

Solemnitat de N. S. Jesucrist Rei de l'Univers

MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC PER A LA 53a JORNADA MUNDIAL DE LES COMUNICACIONS SOCIALS 2019

«Som membres els uns dels altres» (EF 4,25).

De les comunitats en les xarxes socials a la comunitat humana

2 de juny del 2019 (Solemnitat de l'Ascensió del Senyor)

Benvolguts germans i germanes:

Des que internet ha estat disponible, l'Església sempre ha intentat de promoure'n l'ús al servei del trobament entre les persones i de la solidaritat entre tots. Amb

aquest missatge, voldria convidar-vos una vegada més a reflexionar sobre el fonament i la importància del nostre estar-en-relació; i a redescobrir, en la vastitud dels desafiaments del context comunicatiu actual, el desig de l'home que no vol romandre en la seva soledat.

Les metàfores de la «xarxa» i de la «comunitat»

L'ambient mediàtic és avui tan omnipresent que resulta molt difícil distingir-lo de l'esfera de la vida quotidiana. La xarxa és un recurs del nostre temps. Constitueix una font de coneixements i de relacions fins fa poc inimaginables. Malgrat això, a causa de les profundes transformacions que la tecnologia ha imprès en les lògiques de producció, circulació i gaudi dels continguts, nombrosos experts han subratllat els riscos que amenacen la recerca i la possibilitat de compartir una informació autèntica a escala global. Internet representa una possibilitat de compartir una informació autèntica a escala global. Internet representa una possibilitat extraordinària d'accés al saber. Però també és cert que s'ha manifestat com un dels llocs més exposats a la desinformació i a la distorsió conscient i planificada dels fets i de les relacions interpersonals, que sovint assumeixen la forma del descrèdit.

S'ha de reconèixer que, per una banda, les xarxes socials serveixen perquè estiguem més en contacte, ens trobem i ajudem els uns als altres; però, per una altra banda, es presten també a un ús manipulador de les dades personals amb la finalitat d'obtenir avantatges polítics i econòmics, sense el respecte que es mereixen la persona i els seus drets. Entre els més joves, les estadístiques revelen que un de cada quatre nois s'ha vist embolicat en episodis d'assetjament cibernètic.¹

Davant la complexitat d'aquest escenari, pot ser útil tornar a reflexionar sobre la metàfora de la xarxa que s'ha proposat al principi com a fonament d'internet, per a redescobrir-ne les potencialitats positives. La figura de la xarxa ens convida a reflexionar sobre la multiplicitat de recorreguts i nusos que assegurin la seva resistència sense que hi hagi un centre, una estructura de tipus jeràrquic, una organització de tipus vertical. La xarxa funciona gràcies a la coparticipació de tots els elements.

1. Per a reaccionar davant d'aquest fenomen, s'instituirà un Observador internacional sobre l'assetjament cibernètic amb seu al Vaticà.

La metàfora de la xarxa, traslladada a la dimensió antropològica, ens recorda una altra figura plena de significats: la comunitat. Com més cohesionada i solidària és una comunitat, com més animada està per sentiments de confiança i com més persegueix objectius compartits, més gran és la seva força. La comunitat com a xarxa solidària requereix l'escolta recíproca i el diàleg fonamentat en l'ús responsable del llenguatge.

És evident que, en l'escenari actual, la *social network community* no és automàticament sinònim de comunitat. En el millor dels casos, les comunitats de les xarxes socials aconsegueixen donar prova de cohesió i de solidaritat; però sovint es queden només en agregacions d'individus que s'agrupen entorn d'interessos o temes caracteritzats per vincles dèbils. A més, la identitat en les xarxes socials es fonamenta massa vegades en la contraposició davant l'altre, davant el qui no pertany al grup: aquest es defineix a partir d'allò que divideix en comptes d'allò que uneix, deixant espai a la sospita i a l'explosió de tot tipus de prejudicis (ètnics, sexuals, religiosos i altres). Aquesta tendència alimenta grups que exclouen l'heterogeneïtat, que afavoreixen, també en l'ambient digital, un individualisme desenfrenat, acabant a vegades per fomentar espirals d'odi. Allò que hauria de ser una finestra oberta al món es converteix així en un aparador on exhibir el narcisisme propi.

La xarxa constitueix una ocasió per a afavorir el trobament amb els altres, però pot també potenciar el nostre autoaïllament, com una teranyina que atrapa. Els joves són els més exposats a la il·lusió de pensar que les xarxes socials satisfan completament en el pla relacional; s'arriba així al fenomen perillós dels joves que es converteixen en «ermitans socials», amb el risc consegüent d'apartar-se completament de la societat. Aquesta dramàtica dinàmica posa de manifest un greu esquinç en el teixit de relacions de la societat, una laceració que no podem ignorar.

Aquesta realitat multiforme i insidiosa planteja diverses qüestions de caràcter ètic, social, jurídic, polític i econòmic; i interpel·la també l'Església. Mentre els governs cerquen vies de reglamentació legal per a salvar la visió original d'una xarxa lliure, oberta i segura, tots tenim la possibilitat i la responsabilitat d'afavorir-ne l'ús positiu.

És clar que no n'hi ha prou amb multiplicar les connexions perquè augmenti la comprensió recíproca. Com retrobar la vertadera identitat comunitària essent conscients de la responsabilitat que tenim els uns amb els altres també a la xarxa?

«Som membres els uns dels altres»

Es pot esbossar una possible resposta a partir d'una tercera metàfora, la del cos i els membres, que sant Pau empra per a parlar de la relació de reciprocitat entre les persones, fundada en un organisme que les uneix. «Per tant, abandoneu la mentida i que cadascú digui la veritat al seu proïisme, ja que tots som membres els uns dels altres» (Ef 4,25). El fet de ser membres els uns dels altres és la motivació profunda amb què l'Apòstol exhorta a abandonar la mentida i a dir la veritat: l'obligació de custodiar la veritat neix de l'exigència de no desmentir la relació recíproca de comunió. De fet, la veritat es revela en la comunió. En canvi, la mentida és el rebuig egoista del reconeixement de la pròpia pertinença al cos; és no voler-se donar als altres, perdent així l'única via per a trobar-se un mateix.

La metàfora del cos i els membres ens porta a reflexionar sobre la nostra identitat, que està fonamentada en la comunió i l'alteritat. Com a cristians, tots ens reconeixem membres de l'únic cos del qual Crist és el cap. Això ens ajuda a veure les persones no com a competidors potencials, sinó a considerar fins i tot els enemics com a persones. Ja no hi ha necessitat de l'adversari per a autodefinir-se, perquè la mirada d'inclusió que aprenem de Crist ens fa descobrir l'alteritat d'una manera nova, com a part integrant i condició de la relació i de la proximitat.

Aquesta capacitat de comprensió i de comunicació entre les persones humanes té el seu fonament en la comunió; és amor, i, per això, comunicació, perquè l'amor sempre comunica, encara més, es comunica a si mateix per a trobar l'altre. Per tal de comunicar amb nosaltres i comunicar-se a nosaltres, Déu s'adapta al nostre llenguatge, establint en la història un veritable diàleg amb la humanitat (cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. dogm. *Dei Verbum*, 2).

En virtut del nostre ser creats a imatge i semblança de Déu, que és comunió i comunicació-de-si, portem sempre en el cor la nostàlgia de viure en comunió, de pertànyer a una comunitat. «Res no és tan específic de la nostra naturalesa –afirma sant Basili– com entrar en relació els uns amb els altres, tenir necessitat els uns dels altres.»²

2. *Regole ampie*, III, 1: PG 31, 917; cf. Benet XVI, Missatge per a la 43a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials (2009).

El context actual ens crida a tots a invertir en les relacions, a afirmar també en la xarxa i mitjançant la xarxa el caràcter interpersonal de la nostra humanitat. Els cristians som cridats amb més raó a manifestar aquesta comunió que defineix la nostra identitat de creients. Efectivament, la fe mateixa és una relació, un trobament; i mitjançant l'impuls de l'amor de Déu podem comunicar, acollir, comprendre i correspondre al do de l'altre.

La comunió a imatge de la Trinitat és allò que distingeix precisament la persona de l'individu. De la fe en un Déu que és Trinitat en surt que per a ser jo mateix em cal l'altre. Sóc veritablement humà, veritablement persona, només si em relaciono amb els altres. El terme «persona», de fet, denota l'ésser humà com a «rostre» dirigit cap a l'altre, que interactua amb els altres. La nostra vida creix en humanitat en passar del caràcter individual al personal. El camí autèntic d'humanització va des de l'individu que percep l'altre com a rival fins a la persona que el reconeix com a company de viatge.

Del «like» a l'«amén»

La imatge del cos i dels membres ens recorda que l'ús de les xarxes socials és complementari al trobament en carn i ossos, que es dona a través del cos, el cor, els ulls, la mirada, la respiració de l'altre. Si s'utilitza la xarxa com a prolongació o com a espera d'aquest trobament, llavors no es traeix a si mateixa i continua essent un recurs per a la comunió. Si una família utilitza la xarxa per a estar més connectada i després es troba a taula i es mira als ulls, llavors és un recurs. Si una comunitat eclesial coordina les seves activitats a través de la xarxa, per a després celebrar l'eucaristia junts, llavors és un recurs. Si la xarxa em proporciona l'ocasió per a acostar-me a històries i experiències de bellesa o de sofriment físicament llunyanes a mi, per a pregar junts i cercar junts el bé en el redescobriment d'allò que ens uneix, llavors és un recurs.

Podem passar així del diagnòstic al tractament: obrint el camí al diàleg, al trobament, al somriure, a la carícia... Aquesta és la xarxa que volem. Una xarxa feta no per a atrapar, sinó per a alliberar, per a custodiar una comunió de persones lliures. L'Església mateixa és una xarxa teixida per la comunió eucarística, en la qual la unió no es fonamenta sobre els *like* sinó sobre la veritat, sobre l'*amén* amb què cadascú s'adhereix al cos de Crist acollint els altres.

Franciscus

Vaticà, 24 de gener del 2019, festa de Sant Francesc de Sales

Secretaria d'estat

Carta

CARTA AGRAÏMENT ÒBOL I CÀNON DE L'ANY 2018

Com cada any, aquest bisbat de Vic remet a la Secretaria d'Estat del Vaticà la quantitat de diners recollida en la col·lecta que es fa en totes les parròquies per a l'Òbol de Sant Pere. Igualment, envia una quantitat per a respondre al que disposa el cànon 1271 del CIC. Havent fet, doncs, el lliurament d'aquestes aportacions, reproduïm, a continuació, la carta d'agraïment rebuda de la susdita Secretaria d'Estat.

Vaticano, 18 de enero de 2019

Señor Obispo:

En nombre de la Diócesis de Vic y a través de los buenos oficios de la Nunciatura Apostólica en ese país, ha enviado la cantidad de 6.041'08 euros para el Óbolo de San Pedro, y la suma de 4.500 euros para ayudar a las necesidades de la Sede Apostólica, según el canon 1271 del C.I.C. Dichas cantidades se contarán en el balance del año 2018.

El Santo Padre, agradecido por esta muestra de solicitud eclesial, ruega al Señor que inspire en los fieles un estilo de vida fraterno y solidario, coherente con la enseñanza

principal del Maestro, que proclamó a los pobres como bienaventurados y herederos del Reino de los cielos. Con estos sentimientos, el Papa Francisco, al mismo tiempo que pide rezar por él y por su servicio al santo Pueblo de Dios, imparte la Bendición Apostólica, que hace extensiva a todos los miembros de esa Iglesia particular.

Aprovecho la ocasión para expresarle, Excelencia, el testimonio de mi consideración y estima en Cristo.

+ Edgar Peña
Sustituto

Conferència Episcopal Tarraconense

Informacions

COMUNICAT DE LA REUNIÓ NÚM. 229

Els dies 11 i 12 de febrer del 2019 ha tingut lloc la reunió núm. 229 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a la Casa d'Espiritualitat «Maria Immaculada» de Tiana i al Seminari Conciliar de Barcelona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona.

1. Els bisbes han tingut un record agraït pel qui fou bisbe de Solsona, **Mons. Jaume Traserra i Cunillera**, que morí el passat 25 de gener a Granollers i han celebrat l'eucaristia en sufragi seu.

2. Pel que fa a la situació política i social que es viu en aquests dies, i a les portes de l'inici d'un judici que té una gran transcendència per a la convivència del nostre país, els bisbes de Catalunya volen recordar que sempre caldrà diàleg, respecte mutu i magnanimitat en la recerca de gestos concrets per a la reconciliació, ni que sigui amb sacrificis per part de tots, que serà el que ens durà a la concòrdia i a la pau social.

Els cristians som un poble cridat a contribuir a la pacificació personal i social, procurant especialment la solidaritat entre tots i l'atenció als més vulnerables. Seguint el magisteri del papa Francesc desitgem abatre murs i construir ponts. Perseverar en una actitud de diàleg entre els ciutadans i entre les institucions serà un impuls de superació per a continuar construint una societat en solidaritat, en pau, en llibertat i en justícia

3. **Mons. Joan Enric Vives** ha presentat l'edició de La música de la Litúrgia de les Hores, preparada per la Secció de Música de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia, que proposa unes melodies senzilles per a fomentar el cant de la Litúrgia de les Hores, i que els bisbes han aprovat.

4. **Mons. Xavier Novell** ha presentat el *Curs de formació d'acompanyants espirituals laics*, promogut per les delegacions d'apostolat seglar, que començarà aquest any. Aquesta escola d'acompanyament s'iniciarà l'1 de setembre del 2019 i durarà fins a l'1 de juny del 2020.

5. **Mons. Enric Benavent** ha informat sobre el Mes Missioner Extraordinari que es prepara per al pròxim mes d'octubre i que, entre altres coses, comptarà amb una trobada juvenil la vigília de la Jornada del DOMUND.

6. S'ha presentat als bisbes el Balanç Econòmic de l'any 2018 i el Pressupost de l'any 2019 del Fons Comú Interdiocesà, els quals han estat estudiats i aprovats.

7. El dimarts al matí, s'ha dut a terme una trobada conjunta dels bisbes de la CET amb els delegats de Joventut i els delegats de Pastoral Vocacional dels bisbats de Catalunya, així com també la vocalia de Pastoral de Joves i Vocacional de la Unió de Religiosos de Catalunya. En la reunió s'ha tractat de manera àmplia de quina manera les nostres Esglésies diocesanes poden acollir i realitzar les propostes de l'últim Sinode de Bisbes sobre «Els joves, la fe i el discerniment vocacional».

8. Els bisbes han fet els nomenaments d'àmbit interdiocesà següents:

Mn. Robert Baró Cabrera, prevere de l'arquebisbat de Barcelona, nou consiliari general de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, per al trienni 2019-2022;

Mn. José Rodado León, prevere de l'arquebisbat de Barcelona, director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya (SIPOC);

Mn. Joan Àguila Chavero, prevere de l'arquebisbat de Tarragona, nou director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC), per a un trienni.

9. Així mateix, els bisbes han emès la «nota sobre la protecció dels menors».

NOTA DELS BISBES DE CATALUNYA SOBRE LA PROTECCIÓ DELS MENORS

En les darreres setmanes, l'Església catòlica a Catalunya s'ha vist sacsejada per algunes notícies referides a abusos de menors, que ens omplen de vergonya i de dolor, ja que alguns dels agressors eren persones consagrades o sacerdots.

Els abusos a menors, que condemnem rotundament, i la cultura que els fomenta o justifica és un greu problema que afecta tota la societat. I l'Església, com a part de la societat, també se'n veu afectada.

Demanam perdó a les víctimes i ens solidaritzem amb el seu dolor; i també a totes les persones a qui el coneixement d'aquests fets ha escandalitzat i ha fet trontollar la seva confiança en l'Església.

Sofrim i preguem per les víctimes, que han quedat marcades en la seva vida. En solidaritat amb tots els qui hagin patit algun tipus d'abús i amb les seves famílies ens comprometem a col·laborar en l'aclariment dels fets del passat i a trobar la manera d'ajudar les víctimes en el seu restabliment.

L'Església actuarà amb determinació per protegir els infants i els adults vulnerables, eliminant tot tipus de tolerància o encobriment, i per erradicar de les nostres comunitats i de tota la nostra societat la cultura de l'abús sexual, econòmic, de poder i de consciència. Així mateix, prenem el compromís d'adoptar rigoroses mesures de prevenció, que impedeixin la seva repetició, a partir de la formació d'aquells a qui seran confiades tasques de responsabilitat i educatives.

Creiem que és just valorar la dedicació generosa i madura de tants sacerdots i religiosos, d'educadors en les escoles i el temps lliure, envers els infants i joves, i les seves famílies, i convé que els defensem de l'ombra de sospites generalitzades, així com volem recordar el dret que tota persona té a la presumpció d'innocència. Molt de treball ben fet així ho avala.

En aquests moments, reiterem el nostre ferm compromís amb el compliment de la legislació vigent canònica i civil, i que passa per: posar en coneixement del Ministeri Fiscal els fets ocorreguts que poguessin constituir delictes contra la llibertat i indemnitat sexual, per a la valoració jurídica que correspongui; instar les víctimes que denunciïn els fets davant les autoritats civils; i informar la Congregació per a la Doctrina de la Fe per a qualsevol cas d'abús fonamentat. I estem atents al que el papa Francesc, reunit pròximament amb els presidents de les Conferències Episcopals del món, determini per a combatre aquestes accions deshonestes i delictives que tant afecten l'anunci de l'Evangelí.

Demanam que en totes les celebracions religioses de les nostres diòcesis, el pròxim Dimecres de Cendra, dia 6 de març, en començar la Quaresma, que és temps de conversió, es pregui i es dejuni d'una manera especial per les víctimes dels abusos, i fem nostra la ferma determinació del papa Francesc que assenyala que «l'abús sexual és un pecat horrible, completament oposat i en contradicció amb el que Crist i l'Església ens ensenyen».

Barcelona, 12 de febrer del 2019

CATALONIA SACRA: PRESENTACIÓ DE L'AGENDA DE CATALONIA SACRA PER A L'ANY 2019

Sagrada Família de Barcelona, 20 de febrer del 2019

Els deu bisbats amb seu a Catalunya impulsen per vuitè any aquesta programació que, de març a octubre, visualitzarà i difondrà la riquesa i diversitat del patrimoni d'arrel religiosa. Els actes es reparteixen en vint comarques de Catalunya i una del País Valencià.

Les activitats de Catalonia Sacra i Dertosa Sacra tornen a posar en relleu la importància i la diversitat d'un conjunt d'obres cabdals de l'art català que hi ha arreu de l'àmbit dels deu bisbats, amb conferències i visites guiades a elements destacats del patrimoni amb valor afegit, bé sigui perquè no s'ofereixen regularment, bé sigui per la rellevància dels ponents.

L'acte de presentació de la programació ha estat presidit pel bisbe de Girona i president de Catalonia Sacra, Mons. Francesc Pardo, que ha destacat la importància i el creixement progressiu d'aquesta iniciativa dels deu bisbats amb seu a Catalunya. Dani Font, coordinador de Catalonia Sacra, ha explicat els diferents vessants del projecte, com la formació de guies, en l'àmbit del turisme, les propostes culturals... Esteve Camps, president de la Junta Constructora de la Sagrada Família, ha mostrat el suport de la institució a col·laborar en la dinamització del patrimoni cultural d'arrel religiosa d'arreu del territori. Posteriorment, els directors de les revistes *Sapiens* i *Descobrir*, Clàudia Pujol i Joan Morales, han desgranat algunes de les propostes més destacades.

L'acte ha acabat amb una visita guiada a la sagristia de la Sagrada Família a càrrec de l'arquitecte Alejandro Seoane.

Entre altres, en la programació presentada hi ha activitats guiades a l'església de Sant Joan de Gràcia, el monestir de Sant Salvador de Breda, les esglésies romàniques de Mura i Talamanca, l'església de Sant Jaume de Mollerussa, un itinerari per les esglésies de les colònies del Llobregat, l'església de Santa Maria de Sarral o la barroca de la Puríssima de Tortosa.

Les catedrals, com a seu episcopal, també tenen espai dins les activitats de Catalunya Sacra. Aquest any es podrà parar atenció en els vitralls de la catedral de Solsona (20 d'abril), conèixer el Palau Episcopal de Girona (1 de juny), veure la restaurada pintura de la Pentecosta de la catedral de Vic (14 de setembre), visitar l'església de Sant Llorenç de Lleida (21 de setembre), passejar pel Palau Episcopal de Tortosa (19 d'octubre) o visitar les obres de restauració del cor de la catedral de Barcelona (9 de novembre).

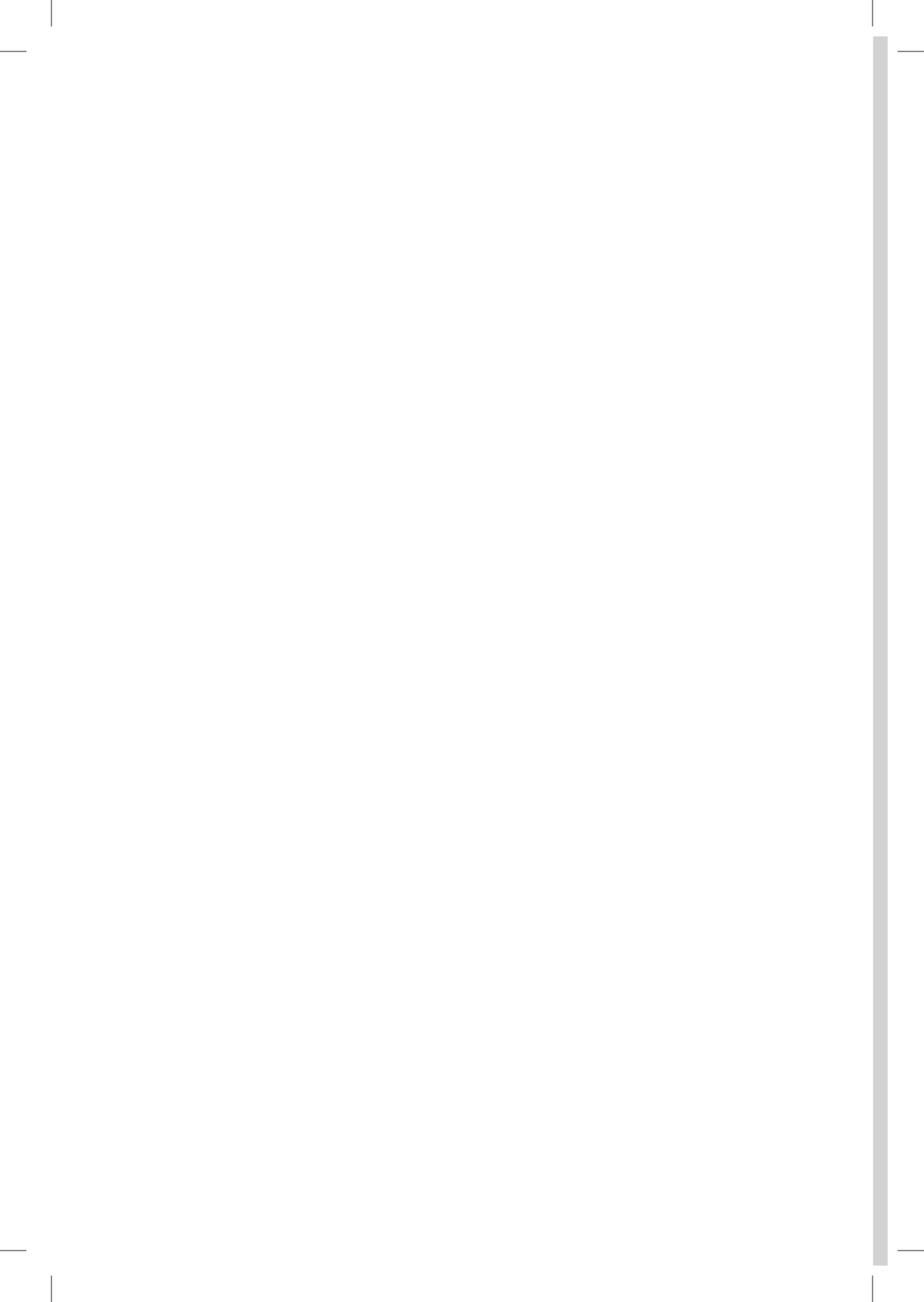
La programació proposada pels deu bisbats amb seu a Catalunya també proposa conferències davant algunes de les grans obres mestres del país: es pronunciaran conferències sobre els manuscrits de Sant Feliu de Girona (23 de març), la portalada dels Apòstols de Morella (4 de maig), els capitells del claustre del monestir de Sant Cugat del Vallès (4 de maig), el sepulcre de l'arquebisbe Joan d'Aragó de la catedral de Tarragona (23 de maig), les pintures gòtiques de Santa Maria del Bruc (maig), l'església de Sant Antoni Maria Claret de Sallent (15 de juny), la Mare de Déu de Núria (7 de setembre), el retaule de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat (5 d'octubre), els retaules barrocs de Santa Agnès de Malanyanes (12 d'octubre), els tapissos de la catedral de Lleida conservats al Museu de Lleida (16 de novembre) o la façana del naixement de la Sagrada Família de Barcelona (26 d'octubre).

La restauració del patrimoni cultural és una de les grans preocupacions i satisfaccions de les Delegacions de Patrimoni Cultural dels bisbats. Per això, en l'agenda d'enguany es proposen un seguit d'activitats centrades en béns patrimonials que han estat recentment restaurats i investigats. Entre aquestes activitats hi ha les pintures gòtiques de Santa Maria del Bruc (maig) o la taula de la Pentecosta de la catedral de Vic (setembre), que han estat recentment restaurades. També es farà una activitat

centrada en el retaule de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat (octubre) en el marc d'un programa d'activitats dedicat a aquesta obra.

Enguany, i com a novetat, Catalonia Sacra aprofitarà períodes com Setmana Santa o l'estiu per a proposar, a través de la seva web (www.cataloniasacra.cat), activitats que el visitant pot fer pel seu compte. En el període de Setmana Santa se suggeriran actes o béns artístics relacionats amb la figura del Crist; a l'estiu es proposarà un itinerari en etapes que recorrerà les esglésies dels Pirineus.

Catalonia Sacra també suggereix cada any actes culturals d'arrel religiosa que se celebren arreu del territori i tenen un gran valor com a patrimoni immaterial. Entre altres, se suggereix la passió d'Uldecona, que celebra el seu 65è aniversari (18 de febrer), la festa de Sant Medir de Barcelona (3 de març), la processó dels Dolors de Peralada (23 de març), el cicle «Músiques del retaule» de Vilanova i la Geltrú (21 i 28 de setembre i 5 d'octubre) o la processó del Carme que es fa cada any al port de Barcelona.

Informació v aria

La promotora de justícia de la diòcesi de Vic, nomenada jutgessa del Tribunal Eclesiàstic de Barcelona

El passat dia 18 de desembre, el senyor cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella Omella, va nomenar jutgessa de torn per als processos matrimonials en el Tribunal Eclesiàstic Metropolità de l'arxidiòcesi de Barcelona la Dra. Araceli Martínez González, Promotora de Justícia d'aquesta diòcesi de Vic.

